

โคลตันสวมสเวตเตอร์ตัวหนาและกางเกงยีน ผมหยักศก สีสว่างของเขาสะท้อนกับแสงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มกว้าง บุคลิกเด็กหนุ่มที่ดูเป็นมิตรพานำเอาคนที่พบเห็น รู้สึกว่าโลกสว่างสดใส

“ใจ คุณก็อยู่ด้วยหรือนี่ ไม่สิ...คุณกลับมาทำงานแล้วหรือ?”

โคลตันแสดงสีหน้าว่ากำลังเซอร์ไพรส์ได้อย่างแนบเนียน ทั้งที่มองเห็นอีกฝ่ายตั้งแต่ตอนเดินผ่านหน้าประตูบริษัท โชคดีที่อีกคนนั่งอยู่กับเพื่อนเก่าของตัวเอง ถึงได้กล้าเดินดุ่ม ๆ เข้ามาแบบไม่ต้องคิดหาข้ออ้างอะไรเลยอะ เขายังสนใจคนคนนี้อยู่ แม้ว่าเวลานี้อีกฝ่ายจะทำเพียงแค่นั่งนิ่ง ๆ แล้วพยักหน้าตอบกลับโดยที่ไม่มีแม้แต่เสียง ทักทายก็เถอะ

“โคลตัน ลงมาพักงั้นหรือ แล้ว...นายรู้จักกับคุณโจเอลด้วย?”
เป็นดรินทร์ที่ถามขึ้น

โคลตันถือวิสาสะลากเก้าอี้จากโต๊ะอีกตัวที่ว่างอยู่มานั่งร่วม

วงด้วย “ฉันแค่ลงมาซื้อกาแฟนะ ส่วนกับคุณโจ ก่อนหน้านี้รู้จักกัน เพราะเรื่องทำงานนิดหน่อย แต่หลังจากนี้ฉันกำลังจะฝากตัวเองไปเป็นลูกค้าประจำที่ร้านบาร์อยู่”

โจเอลหัวเราะขึ้นจุกเบา ๆ บอกไม่ถูกว่ากำลังรู้สึกอย่างไรกับคำพูดเหล่านั้น “พวกเธอเป็นเพื่อนเก่ากันสินะ ดูสนิทกันมากกว่าแค่เพื่อนร่วมงานทั่วไป”

“ครับ เราจบจากมหาวิทยาลัยเดียวกันนะ คนละคณะก็จริง แต่รู้จักกันตอนที่เข้าร่วมชมรมด้วยกัน” ดรินทร์อธิบาย ใบหน้าน่ารักคลายอาการเคร่งเครียดลงไปเยอะเมื่อมีเพื่อนสนิทมาร่วมวงสนทนาด้วย “หมอนี้เป็นพวกหนุ่มฮอตนะครับ เป็นกัปตันชมรมฟุตบอลของมหา’ลัยอีกต่างหาก ต่างจากผมเลย”

“นายแบ่งพูดไปเรื่อยแล้วเนี่ย” โคลตันส่ายหน้า ก่อนจะหันไปทางโจเอล “นี่คุณกลับมาทำงานหรือ ทำไมผมไม่เห็นคุณที่ห้องทีมโปรแกรมเมอร์เลยละ หรือว่าคุณทำงานอยู่ที่ชั้นบนเหมือนเดิม?”

“ฉันคุยกับคุณโจนาธานทางข้อความนะ”

“ถ้าอย่างนั้นผมก็ส่งข้อความไปปรึกษาคุณได้เหมือนกันนะสิ”

“ฉันจะช่วยอะไรนายได้”

โคลตันตาโต “อย่าพูดแบบนั้นสิครับ คนอื่นไม่รู้ แต่ผมดูออกนะว่าคุณเป็นคนเก่ง”

“แต่ก็ไฟแรงสู้เด็กหนุ่มแบบพวกเธอไม่ได้หรอกมั้ง” โจเอลพูดราวกับตัวเองอายุเลขห้า ดังนั้นมันเลยดูตลกไม่น้อย และอีกความหมายหนึ่งก็เท่ากับกำลังหลบเลี่ยงอยู่เช่นกัน

โคลตันไม่ยอมแพ้ เอี้ยวตัวหันไปหาแล้วใช้ลูกกล้อลูกชน พร้อมคำพูดและสีหน้า

ดรินทร์ที่นั่งอยู่ด้วยทว่าถูกเมินเฉยไปชั่วขณะ ได้แต่มอง

ใบหน้าของคนสองคนสลับกันไปมา สุดท้ายก็เข้าใจสิ่งที่เพื่อนกำลังพยายามทำอยู่ นัยน์ตาของเด็กหนุ่มเบิกกว้างขึ้นอีกระดับ เขารู้อยู่แล้วว่าโคลตันนิสัยดี หมอนี่เป็นอัลฟ่า แต่ไม่ได้ทำตัวเย่อหยิ่งหรืออยู่เหนือผู้อื่น ดังนั้นสมัยมหาวิทยาลัยถึงได้เป็นหนุ่มฮอต แล้วดูการเข้าหาโจเอลในตอนนี่เสียก่อน ใบหน้าและน้ำเสียงออกอ่อนน้อม ไม่ว่าจะโอเมก้าคนไหนก็ต้องละลายแทบเท้ากันทั้งนั้น

โคลตันสนใจโจเอล แต่เมื่อดรินทรมองไป ก็เห็นว่าตอนนี้ร่างโปร่งกลับมีท่าทีเย็นชาเพิ่มมากขึ้น

เพราะอะไรกัน?

โคลตันไม่ตรงสเปกของโจเอลงั้นหรือ หรือว่าที่จริงแล้วโจเอลจะรู้สึกกับเจ้านายของเขา...

“เอาเถอะ ถ้าแค่นี้หน่อยก็ได้...”

โจเอลที่กำลังพูดติดบทระงักไปชั่วขณะ เมื่ออยู่ดี ๆ สายลมหอบหนึ่งพัดวูบมากระทบหน้า กระดาษเช็ดปากที่วางอยู่บนโต๊ะลอยขึ้นไปในอากาศ แต่ก่อนที่มันจะปลิวไปไกล มือหนาของโคลตันก็เอื้อมไปคว้าเอาไว้ได้เสียก่อน

และเพราะทำทางนั้นทำให้ต้องโน้มเข้าไปใกล้อีกคนที่นั่งอยู่ชั่วขณะนั้น โคลตันได้กลิ่นหอมหวานจาง ๆ กรุ่นกระจายออกมา นัยน์ตาเข้มนิ่งสนิท ร่างกายมีปฏิกิริยาตอบสนองโดยอัตโนมัติต่อฟีโรโมนโอเมก้า รับรู้ได้ว่ากลิ่นหอมอ่อน ๆ นี้เหมือนเขาจะเคยได้กลิ่นมาแล้วหนึ่งตอนที่โจเอลมาประชุมครั้งก่อน...

จริงอยู่ที่โอเมก้าจะปล่อยกลิ่นหอมเข้มฟุ้งกระจายออกมาเมื่อถึงระยะเวลาฮีตของตน แต่แม้จะไม่ใช่เวลาฮีต กลิ่นหวานเหล่านั้นก็มีปะปนออกมาตามรูขุมขนได้บ้าง ซึ่งอาจจะต้องเข้าใกล้มากถึงระยะแนบชิดเท่านั้นถึงจะได้กลิ่น

โคลตันไล่สายตาลงต่ำ เขามองเห็นช่องว่างจากผ้าพันคอที่เผยออก ลำคอขาวเรียว ดูไปแล้วสามารถใช้แค่ฝ่ามือหนึ่งก็รัดได้โดยรอบ เสมือนว่าจะมองเห็นเส้นชีพจรเต้นตุบ ๆ อยู่ใต้ผิวหนัง ด้านหลังตรงนั้นน่าจะเป็นจุดที่มีกลิ่นชัดเจนที่สุด ชวนให้รู้สึกอยากกดลงไปจนจมเขี้ยว น่าเสียดายที่มันมีป๊อปปิ้งคอกหนึ่งสีดำเส้นหนึ่งรัดเอาไว้

เด็กหนุ่มเพลอกลิ้นน้ำลาย
“กลิ่นนี้...”

โจเอลรับรู้ได้ถึงกลิ่นอายของอัลฟา เขาขมวดคิ้วแน่นในทันที แขนยกขึ้นตั้งใจจะผลักเนื้อตัวหนา ๆ ออกไป แต่ก่อนที่จะได้ทำอย่างนั้น ร่างของโคลตันก็ถูกดึงถอยห่างออกไปอย่างแรง

โคลตันถูกเหวี่ยงออกไปจนเกือบจะหงายหลังล้มกระแทกพื้น ยังดีที่คว่ำโต๊ะตัวข้าง ๆ เอาไว้ทัน เสียงขาโต๊ะกระทบดังเสียดหู เด็กหนุ่มขมวดคิ้วแน่นทันที เมื่อประคองตัวได้แล้วก็หันไปมองด้วยความโกรธกรี้ยว และต้องเป็นอันชะงักเมื่อสายตาประสานเข้ากับนัยน์ตาคมกริบคู่หนึ่ง

นัยน์ตาเรียวสีดำสนิทคู่นั้นมีดรวกับไม่อาจสะท้อนแสงใด พริบตาต่อมาก็สัมผัสได้ถึงแรงกดดันมหาศาลที่แผ่กระจายออกมาอย่างชัดเจน พานทำให้รู้สึกชวนเข่าอ่อนยุบไปชั่วขณะ

โคลตันมีนงง “ท่าน...ท่านประธาน?”

ท่านประธานกำลังโกรธ...

แกริคควบคุมความรู้สึกที่อยากจะพุ่งเข้าไปคว่ำลำคอของเด็กหนุ่มกล้าหาญตรงหน้าเอาไว้สูงสุดความสามารถ ภาพที่อีกฝ่ายก้มลงไปใกล้หลังคอของโจเอลเมื่อครู่ชัดเจนอยู่ในสายตาของเขา นั่นคือการคุกคามและสื่อถึงการแย่งชิงทางอ้อม กล้าดียังไงถึงสุดดม

กลืน จ้องมอง พุดคุย หรือแสดงเจตจำนงของอัลฟาที่ต้องการครอบครองออกมากับโจเอลอย่างนั้น แม้แต่ตัวเขาเองตอนนี้ก็ยังไม่กล้าที่จะเปิดเผยเลยด้วยซ้ำ...กล้าได้อย่างไร

โจเอลเป็นของเขา...

ต่อให้ตอนนี้สัญลักษณ์หรือกลิ่นของเขาจะไม่ได้อยู่บนเนื้อตัวของอีกฝ่าย แต่โจเอลก็ยังคงเป็นของเขาอยู่ดี แม้จะตายหรือเป็นดวงวิญญาณ หรืออะไรก็ตาม มันจะไม่มีการเปลี่ยนแปลง ความคิดคลุ้มคลั่งเหล่านี้วนเวียนอยู่ในสมอง ความคิดที่ต้องการเป็นเจ้าของเจ้าของของอัลฟาแทบทำให้เกริกอดรอนทนไม่ได้

“ไสหัวไป”

เกริกอ่อยเสียงเย็นเยียบ แค่นี้ก็ทำให้รู้สึกเหมือนลำคอโดนบีบรัด โคลตันไม่กล้าขยับตัว รู้ดีว่าตนไม่สามารถสู้แรงกดดันของอีกฝ่ายได้ เด็กหนุ่มยืนนิ่งอยู่ห่างออกไป ในขณะที่ดรินทรได้แต่มองแผ่นหลังกว้างด้วยอาการสั่นเล็กน้อย ไม่ต้องพูดถึงโอเมก้าเช่นเขาเลย แม้จะเปิดปากพูดก็ยังทำไม่ได้ แต่กลับเป็นโจเอลที่เอ่ยขึ้นมาด้วยท่าที่ตกใจ

“คุณโรแลนด์!”

ไม่ใช่โจเอลไม่ได้รับผลกระทบจากแรงกดดัน เขาหยุดยาระงับและยาอื่นๆ ไปแล้วช่วงหนึ่งตามคำบอกของหมอซูริก้า ฟิโรโมนและประสาทสัมผัสค่อยๆ กลับมา โดยเฉพาะ...เรื่องของอัลฟา ซึ่งเป็นปกติธรรมชาติของโอเมก้านั่นแหละ

โจเอลยืนกายลุกขึ้น แม้จะยังสับสนกับท่าทีของเกริก แต่ก็รับรู้ได้ว่าหากยังปล่อยไว้แบบนี้ต่อไปจะเป็นปัญหาแน่ จึงพรวดพราดเข้าไปรั้งแขนหนาข้างหนึ่งไว้ แม้จะหวั่นใจว่าอาจโดนมือหนาข้างนั้นบีบคอแทนโคลตัน แต่ก็ทำไปแล้ว ชายหนุ่มรับรู้ถึงอาการชะงักใน

ฉบับล้นของร่างสูง จวบจนเมื่อไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นก็ทำใจกล้าเอ่ยต่อ

“คุณ...กลับมาแล้วหรือ ไหนบอกว่าจะกลับตอนเย็นไง ผมจะกลับขึ้นไปทำงานพอดี เราเดินไปด้วยกันเถอะครับ”

ดรินทร์มองตามคนสองคนไป ในขณะที่แรงกดดันค่อย ๆ จางหายไปถึงพบนลมหายใจโล่งอกออกมา หัวใจสั่นกับท่าทางน่ากลัวของอีกฝ่าย และยอมรับว่าเขาไม่เคยเห็นเจ้านายมีท่าทีอย่างนี้มาก่อนเลย แม้ว่าจะมีเรื่องผิดพลาดใหญ่หลวงที่น่าโมโหมากแค่ไหนก็ตาม

“เอ่อ...คุณโรแลนด์...”

“...”

ไม่มีเสียงตอบรับใดดังมาจากเจ้าของชื่อ โจเอลที่เดินนำหน้า ลากจูงอีกคนหลบเลี้ยวมาจนถึงบริเวณมุมตึกก็เหมือนจะรู้สึกตัว สีน้าชายหนุ่มดูไม่ดีเท่าไรนัก มือค่อย ๆ คลายออกจากแขนหนา ในใจพรั่นเรียกพระเจ้าอย่างที่ได้ยาก เหมือนกำลังกัดดาตัวเองที่เป็นคนยื่นมือเข้าไปหาตัวเอง

โจเอลถอนหายใจ หันไปเผชิญหน้า

“คุณโร...!”

โจเอลยังพูดไม่ทันจบคำ ก็ต้องจุกหายเข้าไปในลำคออย่างกะทันหัน เมื่อจู่ ๆ ร่างของคนที่อยู่ด้านหลังเบียดแทรกเขาเข้ามาอย่างรวดเร็ว แผ่นหลังของโจเอลแนบสนิทไปกับผนังตึกเย็นเฉียบ มือข้างที่ผล่อออกเมื่อครู่ถูกความร้อนจัดจากฝ่ามือหนากำเอาไว้แทน ตาเบิกกว้างจ้องมองวงหน้าคมคายที่ก้มต่ำลงมา

ดวงตาคมคู่นั้นมีดสนิท แต่แทนที่จะให้ความรู้สึกเย็นเยือกอย่างทุกที กลับทำให้โจเอลรู้สึกเหมือนปลายนิ้วมือและนิ้วเท้าชา วูบวาบมากกว่า ออราเข้มข้นของอัลฟายังพุ่งกระจายอยู่รอบ ๆ และ

ยิ่งเข้ามาปะทะใกล้ชิดอย่างนี้ยิ่งเหมือนทำให้ใจเอลโดนกดและถูก
กักขังอยู่ภายใต้ร่างสูงใหญ่อย่างที่ไม่สามารถขัดขึ้นได้

ใจเอลไม่รู้ว่าการคิดกำลังคิดสิ่งใดอยู่ แต่ภาพจำเก่า ๆ ที่เขาเคย
ประจันหน้ากับแกริกยามที่ขาดสติแล่นกลับมาในสมอง

“คุณ...”

“นอกจากกังวลว่าเธอจะหายไปแล้ว ฉันสัมผัสถึงเรื่องนี้ไป
ได้ยังไง”

ใจเอลฟังน้ำเสียงซัดซาที่ตั้งอยู่ข้างหู ในที่สุดแกริกก็เปิดปาก
พูดเสียที เขาควบคุมความรู้สึกที่โดนกดตันไว้ แลบลิ้นเลียริมฝีปาก
หนหนึ่ง รู้ดีว่าอาการนี้จะเกิดขึ้นต่อเมื่อตัวเองประหม่า “กังวล...
คุณหมายถึง...”

“หมอนั่นเป็นใคร” ริมฝีปากหยักขยับ เพียงครู่หนึ่งก็เหมือน
เปลี่ยนใจ “ช่างเถอะ แค่ออกไปก็น่าจะจบ”

ใจเอลเบิกตากว้าง “ใส่ออก? เขาทำผิดอะไรครับ”

“...” คนถูกถามไม่ตอบ มีเพียงดวงตาที่ยังจ้องมองนิ่ง

ใจเอลรับรู้ถึงความหมายของสายตานั้นชัดเจน จากนั้นเขาก็
รู้สึกเกลียดตัวเองเหลือเกินที่เหมือนจะคาดเดาบางสิ่งบางอย่างได้
เขาอยากคิดว่าเรื่องที่แกริกโมโหโคลตันนั้นไม่เกี่ยวกับตัวเอง แต่ก็รู้
ว่ามันเกี่ยวเต็ม ๆ เลยต่างหาก

“ถ้าคุณไม่พอใจผมที่เข้าไปสนิทสนมกับคนในบริษัทของคุณ
เรื่องแค่นี้คุณไม่จำเป็นจะต้องไล่เขาเลยด้วยซ้ำ คุณก็แค่บอกผม
ประโยคเดียว ผมจะไม่ทำตามให้คุณไม่สบายใจได้หรือ”

“ให้ฉันสบายใจ ถ้าไม่ไล่คนออกก็คงต้องขังเธอไว้ไม่อย่างใด
ก็อย่างหนึ่ง เธอจะให้ฉันเลือกอะไรล่ะ”

“...” ใจเอลชะงักไป

“ตอนนี้เธออยู่ในตำแหน่งอะไร เธอเองก็รู้ดี เธออยู่ในคุกหาสน์โรแลนด์ เธอคือคนของฉัน”

ฟังมาถึงตรงนี้ โจเอลก็ขมวดคิ้ว เขาพูดขณะพยายามบิดข้อมือจนหลุดออก “คนของคุณ? มันเป็นคำพูดที่ตลกที่สุดเท่าที่ผมเคยได้ยินมาเลยครับ แต่ผมอาศัยอยู่ที่คุกหาสน์โรแลนด์ก็หมายถึงผมกลายเป็นคนของคุณแล้วหรือไง”

แกริกรับรู้ได้ถึงไออุ่นของผิวเนื้อของอีกคนที่หลุดหายไปจากกลางฝ่ามือ ปลายนิ้วเรียวสั่นขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว ก่อนที่มันจะค่อยๆ ขยับและเปลี่ยนเป็นกำแน่น คำพูดและน้ำเสียงราบเรียบของโจเอลดังอยู่ในหู

ไม่มีใครรู้หรือกว่าเวลานี้เขารู้สึกหวั่นวิตกขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้

เขากลัวว่าสุดท้ายแล้วโจเอลจะหนีหายไปอีก หลายวันที่ผ่านมาที่เขานิ่งเฉยและพยายามเหนี่ยวรั้งอีกคนเอาไว้ทางอ้อม แกริกบอกไม่ได้จริง ๆ เขาไม่รู้แล้วว่าตัวเองควรจะทำอย่างไรต่อ ไม่ใช่แค่ภาพในวันนี้ที่เขาเห็นอัลฟาคนอื่นเข้าไปใกล้โจเอล แต่ลามไปถึงโจเอลที่เขาไม่อาจแตะต้องได้อีกต่อไป

ตามคหัลบลงชั่วขณะ ข่มความรู้สึกอยากจะฉีกกระชากและบดคนตรงหน้าให้ละเอียดก่อนจะประคองเก็บเอาไว้ในโหลแก้วได้ออก ไม่ต้องให้พบเจอใคร หรือปลิวหายไปในช่วงจังหวะที่เขาไม่รู้ตัวอีก

“ถ้าการอยู่ในคุกหาสน์โรแลนด์แล้วหมายถึงต้องกลายเป็นคนของคุณ แล้วต้องปล่อยให้คุณมานั่งกังวลละก็ งั้นผมเก็บของออกตั้งแต่วันนี้เลย”

“เก็บของ?” แกริกดึงสายตากลับมา “ก็ต้องดูด้วยว่าฉันอนุญาต

หรือเปล่า”

คิวเล็กของโจเอลที่ชนกันเริ่มจะพันกันยุ่ง เขายกมือขึ้นไปยันแผ่นอกหนาที่แทบจะกดทับลงมาเอาไว้ ถึงตอนนี้แม้จะต้องเผชิญกับแรงกดดันของอัลฟา โทสะชั่วขณะของโจเอลก็ทำให้อาการหวาดหวั่นพวกนั้นหายไปจนหมด เขาแค้นเสียงในลำคออย่างอดไม่อยู่ “อนุญาต? ผมต้องขออนุญาตคุณด้วยหรือไง มันเป็นข้อตกลงของเรา ของผม ของคุณ รวมทั้งของคนจากฟินิจันท์ สุดท้ายแล้วผมก็ต้องออกไป คุณอย่าลืมนะ...”

“...”

“สุดท้ายแล้วคนที่แต่งงานกับคุณก็ต้องเป็นเอชรา เพื่อให้คุณกับผมเคยชินเพียงกันครั้งหนึ่ง นั่นไม่ได้หมายความว่า คุณจะคิดไปว่าตัวเองเป็นเจ้าของเจ้าข้าเจ้าของผมิได้”

ดวงตาสีครามเข้มของโจเอลจ้องเขม็งไปยังคนตรงหน้า เขาพูดถึงเรื่องนี้โดยไม่อ้อมค้อมใดๆ

โจเอลรู้ดีถึงธรรมชาติของอัลฟา บางคนเมื่อได้สัมผัสกับโอเมก้าแล้วอาจจะเมินเฉยหรือไม่สนใจได้ แต่บางกรณีนิสัยเย่อหยิ่งและอยู่เหนือผู้อื่นโดยธรรมชาตินั้นก็ทำให้อัลฟามีความรู้สึกทราบดีว่าตัวเองเป็นเจ้าของเจ้าข้าเจ้าของโดยไม่รู้ตัว

โจเอลครุ่นคิดเรื่องนี้อยู่ในใจมาสักพักแล้ว นี่เป็นเหตุผลว่าทำไม แกริก โรแลนด์ ถึงมีท่าทางแปลกไปในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา โอเมก้าบางคนอาจจะยอมจำนนต่อความสัมพันธ์ในรูปลักษณะแบบนี้ ยินยอมจนกระทั่งรอคอยให้อัลฟาคนนั้นรับตนเป็นคู่ หรือให้อัลฟาคลายความสนใจลงแล้วแยกทางไป แต่เขาไม่ใช่

เพราะเขาไม่อยากจะยอมรับว่าตัวเองเป็นโอเมก้ามาตั้งนานแล้ว ถึงได้มีโทสะพุ่งพรวดขึ้นมา

“คุณคิดจะแต่งงานกับเอซร่า แล้วก็ยังทำตัวเป็นเจ้าของของผมไปด้วย? ถึงจะบอกว่าอัลฟาสามารถผูกพันหรือทำสัญลักษณ์กับโอเมก้ามากกว่าหนึ่งได้ แต่คุณคิดว่าตัวเองเป็นใครไม่ทราบ สุดท้ายแล้วคุณก็ต้องเลือกแค่อย่างเดียวยูดี แค่เซ็กซ์ครั้งหนึ่ง อย่าทำให้นันกลายเป็นปัญหาเลย”

“แค่เซ็กซ์...”

แกริกที่เจียบไปครู่หนึ่งเอ่ยทวนคำของโจเอล ขณะที่โจเอลคิดว่าต่อให้คนตรงหน้าเกิดอาการคลุ้มคลั่งโมโหขึ้นมาโจเอลก็จะไม่ยอมอีกต่อไป ทว่ามันกลับไม่เป็นเช่นนั้น ชั่วพริบตาหนึ่ง เขาพลันสังเกตเห็นว่าพายุลูกใหญ่ในดวงตาสีดำสนิทคู่นั้นหายไป กลายเป็นความเรียบสนิทไร้กันบังอย่างที่ไม่มีใครสามารถอ่านความรู้สึกได้ แกริกขยับกายเล็กน้อย แล้วทาบฝ่ามือข้างนั้นใกล้กับใบหูของโจเอลพร้อมโน้มกายลงมาใกล้

“เธอพูดถูก” ดวงตาคู่นั้นหรี่ลงเล็กน้อย “ฉันเลือกได้แค่หนึ่ง... ฉันเลือกเธอ”

...ไม่มีทางจะเลือกคนอื่น ไม่มีทางจะเป็นคนอื่น

“เรื่องของฉันกับ เอซร่า ฟินิจินันท์ ถูกยกเลิกไปนานแล้ว”

โจเอลเหมือนกลายเป็นร่างไร้ชีวิตของสัตว์ที่ถูกสต๊อปไฟเอาไว้ในพิพิธภัณฑ์ เขามองไปหน้าคมคายด้วยอาการนิ่งงัน “ยกเลิกไปนานแล้ว...ยกเลิก หมายความว่ายังไง คุณจะใช้ผมแทนเอซร่า?”

“ฉันไม่เคยใช้เธอแทนใคร”

...มีแต่ความเข้าใจผิดที่เขาใช้คนอื่นแทนโจเอลเท่านั้น และมันก่อให้เกิดความผิดพลาดมาจนถึงตอนนี้

“คุณพูดบ้าอะไร! ยกเลิกงานแต่งงานกับเอซร่า? มันเป็นเรื่องที่คุณต้องการมาตั้งแต่แรกไม่ใช่หรือไง” ในตอนแรกโจเอลมีเพียงแค่โทษะ

แต่ตอนนี้เขาทั้งโมโหและทั้งร้อนรนปะปนกันจนน้ำเสียงที่เอื่อย
ควบคุมไม่ได้ “เพราะคุณสนใจบางอย่างในตัวเธอร่า แล้วจู่ๆ จะบอก
ว่ายากเล็กน้อยง่าย ๆ นะหรือ บอกไว้เลย เรื่องนี้ผมไม่มีทางยอมแน่”

“มันไม่ได้เกี่ยวกับว่าเธอจะยอมหรือไม่ยอม เธอเองก็น่าจะรู้ว่า
ฝั่งพินิจินันท์ต้องการอะไร”

“...”

รู้...ใช่ เขารู้ดีทีเดียวละ แคทเทอร์รินต้องการให้เขาแต่งงานกับ
แกริกแทนเธอร่ามาตั้งแต่แรก แต่ทุกอย่างกลับติดและค้างๆ คาๆ
มาจนถึงตอนนี้เพราะแกริกไม่ยินยอม ฉะนั้นถ้าชายหนุ่มเปลี่ยนใจ
ขึ้นมา...

ใบหน้าและแววตาของโจเอลเปลี่ยนแปลงไปมา “ไม่มีทาง! นี่
มันชีวิตของผม ผมจะทำอะไรทุกสิ่งทุกอย่างก็ต้องขึ้นอยู่กับ
ตัดสินใจของผม คุณกลับไปพูดกับทางนั้นให้รู้เรื่องเถอะครับ ผมไม่
ยอมให้คุณมาลากผมไปยุ่งด้วยหรอก!”

“ลากเธอไปยุ่ง?” แกริกทวนคำ สายตาซึ่งหยุดอยู่ที่คนที่มีส่วน
สูงน้อยกว่าตน ูบหนึ่งเปลี่ยนเป็นทอดมอง ขวนลับสนว่ำนั่นคือ
เอ็นดูหรือสมเพชกันแน่ แม้จะไม่มีรอยยิ้มเหยียดหยามตรึงริมฝีปาก
หยัก แต่คนมองกลับรู้สึกได้ “แน่ใจหรือว่าตั้งแต่แรกฉันเป็นคนลาก
เธอเข้ามา ลองนึกดูให้ดี เธอเข้ามาอยู่ในคลุหาสนิโรแลนด์จนถึงตอน
นี้ได้เพราะอะไร”

“...”

“หรือเพราะตอนแรกเธอรู้ดีว่ายังไงฉันก็ต้องไม่ยอม ถึงได้กล้า
เข้ามา แล้วเธอไม่คิดหรือว่าหากสุดท้ายฉันยอมและเปลี่ยนใจขึ้นมา
เธอจะต้องแต่งงานกับฉันจริงๆ”

โจเอลเหมือนถูกอุดปากไว้ ความโกรธยังมีอยู่ ความร้อนรน

ก็ยังมียู่ แต่ตอนนี้เพิ่มความอึดอัดคับข้องในใจมากยิ่งขึ้น

เขาได้ตอบอะไรกลับไปไม่ได้ อยากจะเถียงก็เถียงไม่ออก

แกริคพูดถูก ตอนแรกที่เขารับปากแคทเธอรีนเพราะตัวเองก็มั่นใจว่าแกริคต้องไม่ยอมแน่ มันไม่มีทางกลายมาเป็นอย่างในตอนนี้ แต่ที่เป็นอยู่นี้เพราะอะไรกันล่ะ

แม้จะถือว่าตัวเองไม่เกี่ยวข้องและเป็นเหมือนคนนอกที่แค่ยื่นมือเข้ามาชั่วคราวมาตลอด แต่ที่จริงแล้ว...ก็เป็นเขาที่เอาตัวเองเข้ามายุ่งกับเรื่องเหล่านี้เอง

ภายในหัวของโจเอลพลิกกลับไปกลับมาหลายตลบ เขาส่ายหน้าไปมาช้า ๆ “ไม่มีทาง ผม...”

แกริคมองเห็นความสับสนจากร่างโปร่งตรงหน้า นัยน์ตาลูบต่ำลงชั่วขณะ บดบังไม่ให้อีกฝ่ายเห็นถึงความปั่นป่วนของตัวเองเช่นกัน นึกอยากเอื้อมมือไปดึงรั้งร่างโปร่งมากอดประโลมให้ทั้งซุกซบและฝังแน่น แต่ในความเป็นจริงกลับทำเพียงก้มหน้าเข้าไปประชิดติดลำคอเพียวอีกนิด

สูดกลิ่นหอมจาง ๆ ที่มีเหมือนแทบไม่มีอย่างละโมบ จนเมื่อทนไม่ไหว ฝ่ามือเลื่อนไปยังแผ่นหลังบาง รังไห้มาแนบชิดกับตัวเองช้า ๆ จากที่คิดว่าแค่วินาทีเดียว วินาทีเดียวเขาจะรีบปล่อยออก กลับกลายเป็นกดให้เรือนร่างของโจเอลบดเบียดเข้ามามากขึ้น อาศัยยามที่อีกฝ่ายยังไม่รู้ตัวอ่อยเสียงเบา

“เธอปั่นหัวฉัน ทำให้ฉันขายหน้าในงานแต่งงานครั้งก่อน แล้วจะให้มันจบไปโดยไม่เสียอะไรตอบแทนเลย?”

“ผมก็ไม่ได้...” โจเอลอยากจะเถียง แต่สุดท้ายกลับพูดได้แค่นั้น

“ในเมื่อฉันเลือกได้อย่างเดียว และฉันเลือกเธอ เธอก็ต้อง

แต่งงานกับฉัน เป็นภรรยาฉัน อยู่ข้างๆ ฉัน คลอดลูกให้ฉัน จะไม่มีทางเป็นใครหน้าไหนได้อีก...” แกริดเอ่ยด้วยเสียงแหบพร่าที่ข้างหูชวนให้รู้สึกหนักหน่วงและจมดิ่ง “เธออยากทำอะไร อยากจะเปิดร้าน อยากจะเป็นโปรแกรมเมอร์ ฉันจะไม่ห้ามเธอเลย”

“...”

“ดังนั้นเธอไม่มีสิทธิ์เข้าใกล้คนอื่น และถอยห่างออกไปจากฉันอีก”

คำพูดข่มขู่ที่หนักแน่นราวกับจะย่ำเตือนให้ทั้งโจเอลและตนเองจำใส่ใจสมองเอาไว้...

โจเอลกลับมาถึงห้อง เขาปิดประตูลงกับกรอบและใช้ระบบสแกนล็อกเอาไว้อย่างแน่นหนา แม้จะรู้ว่าเจ้าของบ้านคงไม่มีทางตามมาถึงในนี้ แต่ก็ทำไปเพื่อความสบายใจของตัวเอง ชายหนุ่มหอบสีหน้าไม่สู้ดีนักไปทิ้งตัวนั่งลงตรงปลายเตียง

นัยน์ตาสีครามเข้มหลุบต่ำมองมือของตัวเอง แต่กลับไม่ได้โฟกัส ไม่รู้จิตใจล่องลอยไปถึงที่ใด ครู่หนึ่งโจเอลก็ขยับแขน สแกนม่านตากับสายรัดข้อมือ เลื่อนหารายชื่อของแคทเทอรีนและต่อสายไปหา อีกฝ่ายไม่ยอมรับสายดังคาด อาจจะยังโกรธเคืองกันเรื่องคราวที่แล้วอยู่ โจเอลสบถก่อนเปลี่ยนรายชื่อไปเป็นเอชรา และก็ไร้อารมณ์ตอบรับเช่นกัน

“แม่งเอ๊ย...”

คำหยาบจะดังตามมา แต่ชายหนุ่มหยุดมันเอาไว้ทัน

เขาไม่โหดร้ายกับการที่ครอบครัวพินิจินันท์ไปติดต่อกัน พูดคุยตกลงกับ แกริด โรแลนด์ ด้วยเรื่องของเขาลับหลัง ทั้งที่เขาไม่ได้รับรู้หรือมีสิทธิ์ออกความเห็นใดๆ เลย โจเอลยืนกายลุกขึ้น ตั้ง

ท่าจะตรงไปทางคอมพิวเตอร์แล้วเปิดมันขึ้นมา เจาะระบบเข้าไปยังบริษัทพินิจนันท์แล้วลากเอาเรื่องแย่ ๆ ที่อาชญุกเคยทำไว้ออกมาเผยแพร่ แต่ครู่ต่อมาก็คิดว่านี่มันไม่ถูกต้อง

โจเอลพยายามทำให้ตัวเองใจเย็นลงแล้วคิดใหม่ แคทเทอร์ยังคงทำอย่างนี้กับเขาไม่ได้ หากเขาไม่ตอบรับว่าจะช่วยอีกฝ่ายในตอนแรกเริ่ม

จะนั่นเรื่องนี้โจเอลก็มีส่วนผิดเช่นกัน ชายหนุ่มลองนึกย้อนกลับไปในช่วงเวลาที่ได้พบเอชราครั้งล่าสุด

ตอนนั้นหากเขาถูกใจสักนิด เอาคำพูดแปลก ๆ ของเอชรากลับมาคิดเสียหน่อย ไม่แน่อาจจะรู้เหตุผลที่ทำให้ทั้งสองฝั่งตกลงกัน แต่เพราะเขาไม่คิดว่าจู่ ๆ แกริก โรแลนด์ จะเปลี่ยนใจมาเลือกเขานั้นแหละ

แกริก...หมอนั้นต้องเป็นบ้าไปแล้วแน่ ๆ เพราะอะไรถึงเลือกทำแบบนี้ หรือจะบอกว่าคินนั้นคินเดียวที่พวกเขามีเช็ชท์กันมันเปลี่ยนความคิดไปจนหมด หรือเพราะคำพูดของหมอยูริกา...ที่ว่าเขากับแกริกมีเปอร์เซ็นต์ความเข้ากันได้สูง แกริกถึงได้เลือกเขา แต่ตอนนี้เขามีเปอร์เซ็นต์ในการตั้งครรภ์ต่ำ ผู้นำตระกูลอย่างหมอนั้นยังปักใจกับเขานั่นหรือ

โจเอลสับสน สิ้นหัวเดียวเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาภายในไม่ถึงนาที เขาคิดอะไรเป็นเหตุเป็นผลมากเกินไป

โจเอลไม่รู้ว่หากอัลฟาและโอเมก้ามีเปอร์เซ็นต์ความเข้ากันได้สูง การดึงดูดซึ่งกันและกันที่ถูกวิเคราะห์ว่าใกล้เคียงกับคำว่า ‘คู่แห่งโชคชะตา’ มากที่สุดนั้นมันทำให้ทุกอย่างอยู่เหนือเหตุผล ร่างกายไม่เชื่อฟัง โจเอลที่ก่อนหน้านี้ไม่มีอาการฮิตคังไม่รู้ แต่ในท้ายที่สุดแล้วคงจะได้สัมผัสมันด้วยตัวเองหลังจากนี้

พวกเขาถูกดึงดูดเข้าหากัน หากใจเอลสำรวจสักหน่อย ก็อาจเห็นแล้วว่าตัวเองมีท่าที่ไม่เหมือนใครเมื่ออยู่ต่อหน้าร่างสูง แม้กระทั่งเสื้อผ้าหรือข้าวของของอีกฝ่าย ก็ยังเคยเอากลับมาซุกโดยไม่รู้ตัวมาแล้ว...

“ปวดหัวจริงๆ”

ร่างโปร่งส่งเสียงหงุดหงิดในลำคอ ยิ่งสมองนึกย้อนไปถึงวงหน้าคมคายที่คุ้นเคยนั้น ใจเอลก็รู้สึกว่าย่างขมับส่งเสียงวี้ๆ คนที่เคยใจเย็นมาตลอดตอนนี้ชักไม่อยากจะใจเย็นอีกต่อไป

ชายหนุ่มยืนอยู่บนเตียง ระบายอารมณ์ด้วยวิธีที่ไม่น่าดูอย่างที่หาได้ยาก

“บอสครับ...”

อีกด้านหนึ่งในห้องทำงานภายในคฤหาสน์กว้าง โอลิเวอร์ยืนเยื้องห่างจากโต๊ะทำงานใหญ่หลายก้าว แขนขาผู้ช่วยหนุ่มยกขึ้นพร้อมกับเปิดโฮโลแกรมแสดงถึงเอกสารรายงานค้างไว้ แต่เขาพบว่าเวลานี้ผู้เป็นนายกลับไม่ได้สนใจ

ใบหน้ายังคงไม่แสดงออก แต่ดวงตามคู่นั้นกลับไม่ได้ให้ความรู้สึกเย็นเยือกอย่างทุกที

เกริกไม่อาจจะสายตาออกจากกล้องที่กำลังจับภาพในห้องห้องหนึ่งได้ ซึ่งห้องนั้นอยู่ถัดจากห้องทำงานนี้ไปเพียงแค่มู่กึ่งชั่วโมง ได้ออกซ่ายรู้สึกถึงแรงดันหนักหน่วงและความรู้สึกคันยุบยิบ ครู่หนึ่งก็พลันเปลี่ยนเป็นขมขึ้น ต่อมาก็ทอดถอนใจ ความรู้สึกหลากหลายประดังประเดเข้ามา

เขารู้สึกเอ็นดูและรักใคร่หนักหนาเมื่อเห็นร่างโปร่งของยูริกระโดดขึ้นไปบนเตียง เขย่าหมอนหนุนศีรษะและหมอนข้างพร้อม

กับก่นดำชื่อของเขา แกริคไม่เคยเห็นท่าที่มีชีวิตชีวาเช่นนี้ของอีกฝ่ายมาก่อนเลย ชวนให้รู้สึกอยากโอบรัดรั้งให้มาแนบอกรแน่น ๆ ส่วนรสมขมปร่าในใจที่แทรกตามมาเป็นระยะ เป็นเพราะเขารู้ดีว่า Yuri ที่มีท่าทีโมโหพิศพุดอย่างนี้เป็นเพราะตัวเขา

อีกฝ่ายไม่ยอมยกแต่งงาน...ไม่ยอมเป็นคนรักของเขา

แกริคอยากตามใจใจเอลทุกอย่าง ไม่ว่าต้องการสิ่งใดเขาก็จะพยายามหามาให้ ยกเว้นแค่เรื่องนี้เท่านั้น

ในลำคอพลันรู้สึกเย็นวาบ เขาไม่สูบบุหรี่ แต่รู้ดีว่า ‘หมอนั่น’ สูบ เวลานี้จึงใช้นิ้วมืออีกข้างลูบไปยังหน้าปัดนาฬิกาข้อมือที่สวมไปเรื่อยแทน

แกริคจ้องหน้าจอจนกระทั่งเห็นว่าเจ้าของห้องนั้นเดินเข้าห้องน้ำไปแล้ว ถึงได้ละสายตาออกอย่างอวรณ์ โอลิเวอร์จึงได้เอ่ยรายงานต่อ

“มีรายงานมาว่าคุณโรเบิร์ตเช็กอินที่เคาน์เตอร์สายการบินเมื่อเที่ยงนี้ครับ”

โอลิเวอร์พูดไปแล้วคิดว่าผู้เป็นนายจะมีปฏิกิริยาตอบกลับมากกว่านี้ ทว่าวงหน้านั้นกลับผงกหัวแล้วเบา เขาจึงถามต่อด้วยท่าทีละล้าละลัง

“เรื่องนี้...จะให้ส่งคนไปรับหรือเชิญมาดีไหมครับ”

“ไม่ต้อง ทัวโลกรู้ว่าฉันกับหมอนั่นเคยแย่งตำแหน่งนี้กันมาก่อน ไม่จำเป็นต้องให้มีข่าวพี่น้องรักใคร่จอมปลอมพวกนั้นออกมาหรอก” แกริคเงยไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยต่อ “เริ่มดำเนินการเตรียมโปรแกรมสินค้าตัวใหม่ของบริษัทนั้นไปเลยก็แล้วกัน”

“แล้วเรื่องโปรแกรมเมอร์ที่ยังติดต่อไม่ได้...”

“ช้าไม่ได้แล้ว ติดต่อหาคนอื่น”

คนฟังพยักหน้า ผู้ช่วยหนุ่มขยับนิ้วกดแป้นพิมพ์ไฮโดแกรม เพื่อบันทึกและจัดแจงตามคำสั่งของผู้เป็นนาย แต่เมื่อเงยหน้าขึ้น เขากลับพบว่าร่างสูงหลังโต๊ะทำงานจ้องมองนิ่งราวกับเฝ้าดูบางอย่าง ที่หน้าจออีกแล้ว

ตอนที่หมอยูริกำโบกมือสไลด์หน้าจอสามมิติเพื่อเช็กดู
แฟ้มประวัติคนไข้รายต่อไป บนไบหนาก็เต็มไปด้วยความงุนงงอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเห็นว่าคนที่มาติดต่อจองคิวขอรับการรักษาเป็นใจเอลที่เพิ่งแวะมาหาเมื่อวันก่อน ที่น่าแปลกคือครั้งนี้เจ้าเด็กนั้นลงทะเบียนในระบบอย่างเป็นทางการเสียด้วย

พริบตา ใจเอลในชุดไฟรเวตสบายๆ ก็เดินนำเข้ามาก่อน มุมปากยังมีรอยยิ้มอย่างที่ยูริกำคั่นตา ครั้งนี้อีกฝ่ายไม่ได้ปรากฏตัวคนเดียว ด้านหลังยังมีร่างสูงใหญ่ของชายอีกคนตามมาด้วย

ศอกยูริกำเกือบเพลอกระแทกแก้วกาแฟตกแตก จ้องมองไบหน้าหล่อเหลาคมคายตาค้างในห้องทำงานที่โล่งกว้างและสะดวกสบายพลันหันก้มไปด้วยแรงกดดันธรรมชาติของอัลฟาพันธุ์ใด ทุกคนในห้องต่างยืนนิ่งไม่กล้าขยับไหว

“คุณ...” ใจเอลสังเกตเห็น เวลานั้นเขาไม่ยากเสวนากับอีกคนเท่าไร แต่ก็จำใจหันไปเอ่ย “ช่วยควบคุมหน่อย เรามาหาหมอนะครับ ไม่ได้มาชมขูใครที่ไหน”

ดวงตาคมกริบจ้องมองมือขาวตรงหน้า ก่อนจะตอบสั้นๆ ในลำคอ “อือ”

กลิ่นอายของอัลฟาถูกเร้นซ่อนจนพอทำให้หายใจหายคอคล่องขึ้น แกริคยินยอมทำตามที่ใจเอลพูดอย่างว่าง่าย ใจเอลเกิดมาไม่ใช่อัลฟา เขาย่อมไม่รู้ว่าในเวลาปกติ อัลฟาไม่ได้ตั้งใจปล่อย

ออราพวกนี้ออกมา แต่มันคือธรรมชาติของชนชั้นที่อยู่สูงสุด แค่มองเห็นพวกเขาก็จะเกิดความรู้สึกเกรงขึ้นมาเองเสมอ การจ้องจิกเข่นตัวอย่างนี้ก็เหมือนเป็นการปกปิดความขลาดเขลา ขัดกับนิสัยของเหล่าอัลฟา หากไม่ใช่สายลับ ตำรวจ หรือมีภาระหน้าที่ พวกเขาจะไม่ทำโดยเด็ดขาด

ยูริกำเหลือบมองสองคนตรงหน้าเล็กน้อย จากนั้นหันไปพยักหน้าให้พยาบาลและผู้ช่วยไปจัดการตามหน้าที่ของตน พวกเธอคือหมอ ความจริงแล้วไม่ว่าจะเป็นอัลฟา เบต้า หรือโอเมก้า ก็ล้วนพบเจอคนไข้มาแล้วทุกรูปแบบ แรงกดดันที่จิตใจชุ่มชื้นโดยตรงที่อัลฟาเจ้าปัญหาบางคนปล่อยออกมา ก็จะไม่เคยสัมผัส เพียงแต่ท่านผู้นำโรแลนด์ไม่เหมือนกับอัลฟาคนอื่นๆ แค่อีกฝ่ายยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นในห้องก็พลันเจ็บกริบ

โอเมก้าและอัลฟาที่จับคู่กัน ด้วยธรรมชาติของฝ่ายที่อ่อนแอกว่า แม้จะใช้ชีวิตเหมือนคู่สามีภรรยาทั่วไป แต่พวกเขาจะทั้งยึดถือและเชื่อฟังอัลฟาเป็นอย่างดี ทว่าก็เชื่อว่าไม่มีคู่ที่ภรรยาโอเมก้าเป็นใหญ่เลย อย่างเวลานี้...

โจเอลไม่มีท่าทีเกรงเกรงเกรง เมื่อเห็นร่างสูงใหญ่หนึ่งงันก็เอื้อมมือไปถอดผ้าพันคอให้แล้วชี้ไปทางเก้าอี้ตัวหนึ่ง พอตั้งว่าไปนั่งสิ อีกคนก็เดินไปนั่งลงและทำตามคำสั่งอย่างว่าง่ายราวกับหุ่นยนต์ เป็นภาพที่ขัดกับหลักจิตนาการของหมอยูริกำ จนเธอรู้สึกตัวเองตัวกระตุก

คู่พันธะที่จะเป็นอย่างนั้นได้ หมายความว่าอัลฟาเลือกที่จะเป็นฝ่ายยินยอมลงให้แก่อีกฝ่ายเอง

คู่พันธะ...

เดี๋ยวก่อน เธอคิดอย่างนี้ไม่ได้จะสื่อว่าโจเอลกับเกริกเป็นคู่

กันหรือหรือ แต่มันจะเป็นไปได้อย่างไร แกริค โรแลนด์ ต้องการแต่งงานกับเอชรา แต่ตอนนี้โจเอลจะอาศัยอยู่ในคุกหาสน์หลังนั้น เหมือนหลักประกันงานวิواهرของน้องชาย แต่ก็ไม่น่าจะออกมาเป็นแบบนี้ไปได้หรอกมัง

ยูริก้ายังมองตามโจเอลด้วยสายตาแปลกประหลาด กระทั่งชายหนุ่มเดินมานั่งลงที่เก้าอี้ตัวใกล้ๆ

“หมอ ผมมีเรื่องรบกวนหน่อย” เสียงที่เอื่อยเบาลงราวกับกระซิบ “ครั้งก่อนที่หมอบอกว่าผมเกิดอาการฮึดขึ้นมาเพราะอาจถูกกระตุ้นจากคนที่มีความเข้ากันได้สูง ช่วยตรวจสอบให้ผมมั่นใจหน่อยว่าเพราะเรื่องนี้จริง?”

“ความเข้ากันได้สูง เธอกับ...” ดวงตาคนพูดกว้างขึ้น “เธอกับผู้นำตระกูลโรแลนด์หรือหรือ?”

“หมอจะตกใจทำไม”

“คน...คนคนนั้นไม่ใช่บอดีการ์ดในคุกหาสน์นั้นหรือ เด็กบ้า! ทำไมไม่รีบบอกล่ะ” ยูริก้าตื่นเต้นขึ้นมาในทันที รีบร้อนขยับตัวหันไปกดสัญญาณเพื่อให้เตรียมใช้ห้องตรวจอย่างรวดเร็ว “มิน่าล่ะ นี่มันเป็นเรื่องที่ทั้งน่าเหลือเชื่อและน่ายินดีจริงๆ ไม่ต้องห่วงนะ ฉันเป็นหมอ ฉันคาดเดาไม่ผิดหรอก ต่อให้ไม่ต้องตรวจสอบก็มั่นใจได้ว่าพวกเธอมีความเข้ากันได้สูงจริงๆ”

โจเอลทำหน้าลำบากใจ “อย่าเพิ่งคิดไปไกลสิครับ ที่ผมให้ตรวจเป็นเพราะอยากให้หมอช่วยหาว่ามีวิธีไหนบ้างที่ทำให้ลดเปอร์เซ็นต์ลง หรือพูดคุยทางเทคนิคให้อีกคนฟังได้บ้าง”

“ลดลง...หมายถึงพวกเธอไม่...” ยูริก้าเบิกตากว้าง “นี่...เธอยังไม่ได้ทำสัญลักษณ์กับท่านผู้นำตระกูลโรแลนด์หรือหรือ”

ดวงตาหลังเลนส์แว่นของคุณหมอจับจ้องมายังบริเวณหลังคอ

ที่ถูกปกปิดด้วยสายหนังสือดำเส้นหนึ่ง โจเอลเฝ้าปากเล็กน้อย คำถามและการมองอย่างนี้มันทำให้เขาหวนนึกไปถึงนัยน์ตาคมกริบ ที่มักจะจ้องนิ่งมา หรือลมหายใจที่เป่ารดใกล้กับต่อมบริเวณนั้น พลันรู้สึกร้อนวูบวาบที่หลังคอจนต้องกัดกระพุ้งแก้มแรงๆ

เอาอีกแล้ว ช่วงนี้ปฏิกิริยาร่างกายเขาที่มีต่อ แกริค โรแลนด์ ยิ่งหนักหนามากเข้าไปทุกที

โจเอลต่อสู้กับความคิดมากมายในหัวตัวเองจนนอนไม่หลับ แทบทั้งคืน สุดท้ายเมื่อท้องฟ้าเริ่มสว่างเขาก็ลุกขึ้นจากเตียงไปดักรอเจ้าของคฤหาสน์อย่างคนตัดสินใจแล้ว ชายหนุ่มพยายามไม่ไปโฟกัสกับเหตุการณ์เมื่อวาน แล้วเอ่ยบอกด้วยรอยยิ้มเย็นชืดว่าอยากให้แกริคหาเวลาว่างไปโรงพยาบาลกับเขา โจเอลพูดแค่สั้นๆ ไม่ได้อธิบายเหตุผลอื่น ที่ไม่คาดคิดคืออีกฝ่ายจะยกเลิกการเข้างานช่วงเช้าของวันนี้แล้วตอบรับเขาอย่างว่าง่ายในทันที

เอาใจ...โจเอลรู้สึกอย่างนี้อีกแล้ว แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น เมื่ออีกคนยินยอม เขาก็รีบบอกจุดหมายปลายทางทันที จึงเป็นสาเหตุว่าทำไมเขาจึงมาหายูริกาแต่เช้า

ยูริก้ามองคนตรงหน้า เวลานี้โจเอลสวมปลอกคออย่างที่หาได้ยาก ปลอกคอใช้สำหรับป้องกันการโดนทำสัญลักษณ์ โจเอลที่ไม่มีอาการฮิตจึงไม่มีความจำเป็นต้องสวมมัน เมื่อเขาสวม เธอจึงคิดว่าอีกฝ่ายต้องการปิดบังรอยกัด อีกทั้งท่าทีของทั้งคู่เองก็ดูใกล้ชิดสนิทสนมกันไม่น้อย แต่เมื่อฟังและตั้งใจสำรวจดูให้ดี คุณหมอก็พบว่าเธอไม่ได้กลิ่นของท่านผู้นำตระกูลโรแลนด์อยู่บนเนื้อตัวของโจเอลจริงๆ

“โจเอล เธอรู้ใช่ไหมว่าความเข้ากันได้มันเกิดจากภายใน เซลล์ต่างๆ ไม่ใช่เรื่องที่...จะบอกให้ลดลงแล้วทำได้ง่ายๆ ไม่อย่าง

นั่นคงต้องเป็นการตัดแต่งพันธุกรรมหรือระดับลึกลงไปของร่างกายแล้ว เธอเองก็เป็นคนฉลาด น่าจะเข้าใจ...” ห้ายประโยชน์ยูริก้าเอ่ยหน้าเคร่ง เธอกลัวว่าเจ้าเด็กนี้จะทำอะไรประหลาด ๆ อย่างการทรมานร่างกายตัวเองอีก

“นั่นผมรู้ แต่ผมแค่ถาม เพื่อว่าวงการแพทย์จะมีการคิดค้นอะไรพวกนี้ออกมาได้บ้างแล้ว”

ยูริก้า “...”

นั่นปะไร เธอเดาผิดพลาดที่ไหน

“ไม่มี และไม่มีทางมี หากไม่เชื่อเธอก็ลองแฮ็กเข้าไปตรวจสอบที่สถาบันลับทางการแพทย์ดูเลย” ยูริก้ากล่าวหน้าย่ง เธอทอดอกแล้วจ้องวงหน้าสวยนั่นเขม็ง เน้นนานหลายนาทีก่อนจะเอ่ย “ใจเอล ฉันคิดว่าเธอเองก็รู้ดีอยู่แล้ว ร่างกายเธอคงบอกไปอะไรหลาย ๆ อย่างให้เธอรู้แล้ว อัลฟ่าและโอเมก้าจะถูกดึงดูดกัน เข้าหากัน และอยู่ด้วยกันตราบชั่วชีวิต เหมือนถูกฟ้าลิขิตเอาไว้แล้ว เพราะอย่างนั้นถึงมีบางคนเรียกด้วยชื่อน้ำเน่าว่า มันคล้ายคลึงกับคู่แห่งโชคชะตางี้ละ”

ยูริก้าจำไม่ได้หรือกว่าครั้งก่อนตัวเองเคยอธิบายเรื่องนี้ไปแล้วหรือเปล่า แต่ถ้ามันทำให้ใจเอลใจเย็นลงและคิดได้ เธอก็ไม่รำคาญที่จะต้องเอ่ยอีกครั้ง “หากไม่เจอกัน อยู่ไกลกันสุดขอบโลกมันก็ไม่เป็นไรหรอก แต่ถ้าพบเจอกันแล้ว...”

คุณหมอละคำพูดที่เหลือเอาไว้ เพราะไม่อยากทำให้วงหน้านั้นยิ่งย่ำแย่ เธอเอ็นดูใจเอลจากใจจริง แม้จะอยากให้ชายหนุ่มที่มักจะใช้ชีวิตอยู่คนเดียว และหันหลังให้แกสิ่งที่ตัวเองต่อต้านได้พบเจอใครสักคนที่จะอยู่ข้าง ๆ เสียที แต่เธอเองก็ไม่อาจบังคับเจ้าตัวได้ จึงถอนใจแล้วกล่าวต่อ

“วิธีหลีกเลี่ยงตอนนี้ก็มีแค่ต้องหลบไปให้ไกลเท่านั้น แต่นั่นมันเหมือนกับการทรมานตัวเองมากกว่า เพราะเธอรู้ถึงการมีอยู่ของคู่ของเธอแล้ว สุดท้ายก็ต้องขึ้นอยู่กับจิตใจของเธอเอง”

หลบไปให้ไกล...

ใจเอลเลียตไปมองทางด้านหลังเล็กน้อย ประสาทหูและความแข็งแกร่งของอัลฟาจะดูถูกไม่ได้

เขาเองก็เป็นคนฉลาดคนหนึ่ง มีหรือจะไม่รู้ว่หลังจากที่แกริกบอกว่าต้องการเลือกเขา อีกฝ่ายก็ไม่ปิดบังกลืนอายอีกต่อไป สายตาคมกริบคู่่นั้นเฝ้ามองเวียน รวากับจะจับจ้องเยื่อไม่ให้หลุดลอดหนีออกจากรั้ว แวดตานั้นบางทีก็อันตรายและชวนให้คับข้องใจ แม้เจ้าตัวจะได้ไม่ไ้ใช้มันอย่างโจ่งแจ้ง และมีท่าทีเหมือนเอาใจยินยอมโดยง่าย แต่เมื่อหันหลังให้ใจเอลจะรับรู้ได้ถึงความรู้สึกนั้นเป็นประจำแน่นอน...ตอนนี้ก็ด้วย จ้องกันเหมือนว่าเขาจะหายไปไหน รวากับคนวิตกกจริต ถ้าไม่เป็นเพราะถูกร่างกายที่มีเปอร์เซ็นต์เข้ากันได้สูงนั้นชักจูง แล้วจะเป็นอะไรไปได้อีก

“เรื่องนั้นช่างมันก่อนก็แล้วกัน เราตรวจสอบออกมาให้ชัวร์ก่อนดีกว่าครับ”

ยูริกำพยับหน้า

ห้องตรวจสอบถูกบุรุษพยาบาลเตรียมเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ตอนที่เห็นว่าหนึ่งในคนที่เข้ามาเป็นร่างสูงใหญ่ของแกริกก็เบิกตากว้าง แต่เพราะพวกเขาทำงานในโรงพยาบาล จึงรีบเก็บอาการและปิดปากให้สนิทเพื่อรักษาข้อมูลของคนไข้

แกริกไม่ถามสักคำว่าใจเอลให้เขามาตรวจเรื่องใด และเขาก็ไม่ใช่คนโง่ ตอนที่เห็นเทคโนโลยีเครื่องใหญ่ตรงหน้า ชั่ววูบหนึ่งดวงตาสีดำสนิทก็มีร่องรอยวาววับวาดผ่าน

ใช้เวลาไม่นานมากไฟล์เอกสารก็ถูกส่งมาที่คอมพิวเตอร์ของคุณหมอยูริก้า ทั้งยังใจดีพิมพ์เป็นกระดาษแบบยุคก่อนออกมาให้อีกสองชุดโดยไม่ต้องขอนัมเบอร์เพื่อส่งไปทางสายรัดข้อมือเลย แม้แต่น้อย ใจเอลที่นั่งรออยู่รับมาด้วยสีหน้าแข็งๆ ใจหนึ่งอยากให้ไม่เป็นไปตามที่คิด แต่อีกใจหนึ่งก็คิดอยู่ตลอดเวลา ‘รู้อยู่แล้ว ไม่เห็นต้องตรวจ’ และใช้...เมื่อเขากวาดตาไปตามตัวอักษรบนนั้นจริงๆ เห็นเลขเปอร์เซ็นต์สีแดงตัวใหญ่ สีหน้าก็กลืนไม่เข้าคายไม่ออกเหลือประมาณ

โจเอลมองตัวเลข '99.06%' ที่ถูกระบุเอาไว้เด่นชัดที่มແທງ
สองลูกตา เกือบจะหลุดเสียงครวญที่ไม่รู้ว่าปนเปไปด้วยความรู้สึก
ลึกกืออย่างออกมา

นัยน์ตาเหลือบมองไปยังคนที่นั่งอยู่ข้างๆ เห็นว่าอีกฝ่ายเอง
ก็จับจ้องเอกสารในมือนิ่งเช่นกัน เสียวหน้าคมคายที่แม้จะเหมือน
เคย แต่ไม่รู้เพราะตลอดหลายวันได้เจอหน้าอีกฝ่ายบ่อยหรือไร ถึง
ได้รู้สึกของตัวเองหลอนจิตอ่านใจอีกฝ่ายได้ขึ้นมา

แวตานั้นมันคืออะไรไม่ทราบ...

โจเอลหุดหิดเล็กน้อย แต่รูปหนึ่งก็นึกบางสิ่งบางอย่างขึ้นมา
ได้ เรื่องนี้...หากรัฐบาลรับรู้ ในยุคที่อัตราการเกิดต่ำอย่างปัจจุบัน
พวกคณะกรรมการส่งเสริมไม่เมินเฉยแน่ ต่อให้เขาจะเป็นหมันหรือไม่
ก็ตาม พวกนั้นอาจจะเข้ามาส่งเสริมยุ่งให้ยิ่งวุ่น นี่เป็นยุคแห่งสิทธิ
เสรีภาพก็จริง แต่กับเรื่องบางเรื่องมีข้อยกเว้นพิเศษอยู่ ดีที่โจเอล
เข้าไปลบในฐานข้อมูลได้ จะมีก็แต่...

มือบางยื่นไปทางด้านข้าง น้ำเสียงที่เอื่อยออกมาเย็นชา “เอามาให้ผมเถอะ คุณไม่จำเป็นต้องเก็บมันไว้หรอก”

แกริกไม่ได้ตอบ มีเพียงดวงตาสีดำสนิทคู่นั้นที่มองสบมา

แกริกกำลังพอใจ แม้จะไม่ว่าเพราะเหตุใดใจเอลถึงพาเขามาที่นี่ก็ตามแต่ ทว่าสวนทางกันกับอีกคน เพราะใจเอลในตอนนี้อยู่จะต่อต้านกันมากขึ้น รวากับจะยิ่งแบ่งแยกและไม่เปิดรับเมื่อได้เห็นหลักฐานในมือ

จริง ๆ แล้วแกริกไม่สนหรอกว่าความเข้ากันของเขากับใจเอลจะอยู่ถึงระดับไหน เขาไม่เคยถามตัวเองถึงเรื่องนี้ด้วยซ้ำ รู้เพียงแค่ว่าตัวเองต้องการอีกฝ่ายมาก...และมาก ๆ เท่านั้น

มือหนาเล็กลงจะส่งเอกสารไปอย่างง่ายดาย

แม้ใจเอลจะนึกแปลกใจ แต่นอกจากขอบคุณเบา ๆ ก็ไม่ได้เอื่อยอะไรอีก ลูกขึ้นไปทางหมอยูริก้าที่ยืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์จัดยา ดึงแขนอีกฝ่ายมากระชับ

“ยูริก้า ผมรู้ว่าผมจะไม่ทำอะไรที่ผิดหลักจรรยาบรรณใด ๆ ครั้งนี้ผมจะขอในฐานะที่ไม่ใช่หมอกับคนไข้ แต่เป็นในฐานะของใจเอลกับคุณป้าที่ผมเคารพนับถือเปรียบเหมือนญาติผู้ใหญ่คนหนึ่ง” ใจเอลว่าด้วยใบหน้าจริงจัง “คุณทำที่เป็นเรียกเขาเข้าไปคุย แล้วบอกเรื่องที่ผมเป็นหมันเถอะครับ”

“ใจเอล เธอไม่ได้...”

“ความจริงผมเคยบอกเขาแล้ว แต่คุณที่เป็นหมออธิบายกันตรง ๆ เลยน่าจะดีกว่า อัตราการตั้งครรภ์ต่ำก็ไม่ต่างอะไรกับการมีลูกไม่ได้หรอก ยูริก้า แกริกเป็นถึงผู้นำตระกูลใหญ่โต อย่าให้เขาต้องมาจมปลักอยู่กับผมที่รู้ว่าจะสามารถมีทายาทสืบทอดให้ได้หรือเปล่าเลยครับ” คำพูดของใจเอลเป็นเหตุเป็นผลไม่น้อย เปรียบ

เหมือนไม่มีทางเลือกจนต้องเดินทางนี้ แต่ยูริกำฟิงแล้วก็รู้สึกว่าเป็นไม่ใช่ทางเลือกสุดท้าย “ผมเป็นแค่บาร์เทนเดอร์ธรรมดาคนหนึ่ง เขา คือเจ้าของอาณาจักรธุรกิจใหญ่โต ถ้าเกิดการทำสัญญาลักษณะนี้ไปจริง ถึงตอนนั้นหากเขาเจอคนที่คู่ควรเหมาะสมกว่า ก็ต้องมานั่งหย่าและ ละสัญญาลักษณะกันวุ่นวายอีก”

ยูริกำจ้องมองคนพูดอยู่นานมาก ในใจของคุณหมอนึกขัดแย้ง ขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ แม้ว่าเธอจะเป็นแพทย์ และความเชื่อต่างๆ เอนเอียงไปทางวิทยาศาสตร์มากกว่า แต่เธอก็มั่นใจว่าความเข้ากันได้สูงของอัลฟาและโอเมก่านั้น เมื่อจับคู่กันแล้วชีวภาพจะแยกห่างได้ ง่าย ๆ ถึงอย่างนั้น...ก็เชื่อว่าคำพูดของโจเอลไม่ถูก

อีกตัวตนหนึ่งของโจเอลแม้จะเป็นถึงโปรแกรมเมอร์ระดับโลก ก็จริง แต่โจเอลที่ผู้คนรู้จักเป็นเพียงเจ้าของร้านเครื่องดื่มเล็ก ๆ ตระกูลโรแลนด์เกี่ยวข้องกับแวดวงชนชั้นสูงมากมาย สุดท้ายแล้ว โจเอลอาจจะไม่เหมาะกับตำแหน่งนั้นก็ได้

ไม่มีใครหรอกที่มีความคิดอยากแบ่งแยกชนชั้น แต่นั่นมันคือ ความเป็นจริงของโลกใบนี้ต่างหาก

หากโจเอลโดนผู้คนที่เรียกตัวเองว่าชนชั้นสูงดูถูก ยูริกำเองก็ ยินยอมไม่ได้เช่นกัน ดังนั้นเธอจึงพยักหน้า

“ฉันเข้าใจเธอ แต่ฉันเองก็มีหน้าที่เป็นแพทย์คนหนึ่ง เอาเป็น ว่า...ฉันจะอธิบายความจริงกับเขาก็แล้วกัน”

“หมอ ขอบคุณมาก”

โจเอลได้แต่หวังว่าเกริกจะคิดถึงอนาคตมากกว่านี้แล้ว เปลี่ยนใจเสีย

เขาใช้ช่วงเวลาที่ยูริกำเรียกร่างสูงใหญ่เข้าไปในห้องแยกตัว ออกมา บนใบหน้าปรากฏร่องรอยเหนื่อยอ่อนเล็กน้อยขณะกดเรียก

ลิปต์ขึ้นไปยังแผนกสมองที่ตั้งอยู่ด้านบน

ทุกครั้งที่โจเอลแวะมาที่นี่ นอกจากยूरิก้าแล้ว ยังมีคุณหมอชายวัยกลางคนที่สังกัดอยู่แผนกสมองอีกหนึ่งคน นั่นก็คือดอกเตอร์ สุวรรตคนนั้นนั่นเอง อีกฝ่ายเป็นหมอดิดอันดับโลกที่มีชื่อเสียง แต่ก็เป็นคนเอาแต่ใจเช่นกัน ไม่สิ เรียกว่าทำอะไรตามอารมณ์ดีกว่า คนไข้ของอีกฝ่ายจึงไม่เยอะ และรับตรวจรักษาให้แก่คนที่ตนเลือกเท่านั้น สุวรรตเคยประกาศออกไปว่าตนทำงานเพื่อเงิน ไม่ได้อุทิศตัวเองช่วยเหลือทุกคนจนร่างกายเหนื่อยล้าและไม่มีความสุขเสียเอง

กับตาลูกที่ไม่มีจิตวิญญาณแห่งความเป็นหมอคนนี้ หลายปีก่อนโจเอลได้ข่าวว่ามีคนสร้างแอปพลิเคชันแชตลับปกปิดตัวตนขึ้น สมาชิกภายในมีแต่คนมีชื่อเสียง เขาสนใจจึงซื้อแอดเคานต์มาเล่นด้วย และบังเอิญได้เจอกับอีกฝ่าย

“ลิตเติลโจมาหรือ? มาๆ รีบๆ พาเข้ามาเร็วเข้า!”

โจเอลได้ยินเสียงคุ้นเคยดังแทรกออกมาจากอีกฟากของประตู อดยิ้มออกมาไม่ได้

ชายหนุ่มพุดคุยอยู่กับอีกฝ่ายพักหนึ่งถึงขอตัวกลับ แต่เมื่อผ่านประตูออกมา ก็ต้องชะงักเมื่อประจันหน้าเข้ากับใครคนหนึ่งเข้าเสียก่อน

“คุณโจเอล?” เสียงทักที่ดังขึ้นมีแววประหลาดใจและตื่นเต้นปะปนอยู่ชัดเจน

เมื่อโจเอลเงยหน้าขึ้นก็พบว่าเป็นบอดีการ์ดหนุ่มคนคุ้นเคยนี่เอง

“มาหาดอกเตอร์หรือครับ อ้อ...คุณออกมาจากห้องนี่นะ ผมก็ไม่น่าถามเลย”

“ครับ คุณแซมมาปรึกษาหมอสินะ เชิญตามสบาย” โจเอลเอ่ย

สบายๆ ขยับกายหลีกทางให้ แต่อีกฝ่ายเหมือนว่าจะเปลี่ยนใจจึง
ส่ายหน้า

“ผมแค่มาถามอาการน้องสาวนิดหน่อยนะคะครับ ถ้าดอกเตอร์
เพิ่งคุยกับคุณไป เอาไว้เวลาอื่นดีกว่า”

น้องสาวของแซมเพิ่งได้บรรจุเข้ามาเป็นคนไข้ของดอกเตอร์
ฐารัตได้ไม่ถึงเดือน ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะเข้าใจอุปนิสัยของตาลุง
ผู้ไม่มีจิตวิญญาณแห่งความเป็นหมอได้ดีทีเดียว

“ถ้าอย่างนั้นไปคุยกันตรงนั้นไหมครับ” โจเอลชี้ไปทางเคาน์-
เตอร์ที่มีเครื่องทำกาแฟร้อนวางให้บริการ ซึ่งแซมเป็นคนทำหน้าที่
จัดการให้อย่างกระตือรือร้น โจเอลมองท่าทีที่ดูเป็นมิตร ใสใจ ที่
ผุดผ่องไปจากเมื่อก่อนของการัดหนึ่มาแล้วไม่ได้พูดอะไร แค่อะยธาม
“น้องสาวคุณเป็นยังไงบ้าง”

“อาการทรงตัวอยู่นะครับ แต่นับว่าดีมาก ผมกำลังปริกษา
ครอบครัวเรื่องที่คิดจะผ่าตัด...” สายตาของแซมที่มองมาเต็มไปด้วย
ความขอบคุณ “ก่อนหน้านี้เธออาการไม่ค่อยดี แต่พอถึงมือหมอ
เก่งๆ อย่างดอกเตอร์ฐารัต ผมก็วางใจได้บ้างสักที อารมณ์น้องเอง
ก็ร่าเริงขึ้นด้วย คุณโจเอล...เรื่องนี้ต้องขอบคุณคุณมากจริง ๆ”

ครอบครัวของแซมไม่ใช่คนมีฐานะหรือชื่อเสียงใด ๆ ได้รับ
โอกาสนี้ราวกับถูกลอตเตอรี่เลยทีเดียว ก่อนหน้านั้นแซมโมโหโจเอล
ที่ทำให้เขาต้องถูกพักงานหนึ่งเดือนเต็ม ๆ แต่เวลานี้ การพักงานนั้น
ทำให้เขาได้อยู่คอยดูแลน้องสาวได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นจะไม่ให้เขา
ซาบซึ้งได้อย่างไร

โจเอลพูดคุยกับแซมหลายอย่าง จนได้รู้ว่าน้องสาวของการ์ด
หนึ่มนั้นพักอยู่ในห้องหนึ่งที่โซนคนไข้ของโรงพยาบาลแห่งนี้ ดู
เหมือนว่าจะได้รับการดูแลอย่างดีไม่น้อยเลยทีเดียว โจเอลไม่เคย

แนะนำคนไข้ให้แกดอกเตอร์สุรัทมาก่อน ไม่คิดว่าเมื่อตนทำอย่าง
นี้ ดอกเตอร์สุรัทจะใส่ใจคนไข้ที่ติดต่อผ่านเขามากพอสมควร
เห็นอย่างนั้นใจเอลก็รู้สึกอุ่นใจเล็กๆ ที่ลุงผู้ไม่สมกับเป็นหมอคนนั้น
ดูใส่ใจเพื่อนต่างวัยอย่างเขามากจริง ๆ

“แล้วคุณใจเอลเป็นอย่างไรบ้างครับ”

แซมไม่ได้อยากถามคำถามนี้ แต่เมื่ออีกฝ่ายดีต่อตน ตนก็
สมควรคำนึงถึงฝ่ายตรงข้ามเช่นกัน ต่อให้จะสามารถช่วยได้หรือไม่
ได้ก็ตามที

คำถามของแซมดูไม่เจาะจงใด ๆ แต่ก็เข้าใจความหมายไม่ยาก
ใจเอลอยากยิ้มแล้วตอบบอกรักอีกฝ่ายว่าเขาโอเค แต่เมื่อนึกไปถึง
เรื่องเมื่อครูแล้วรอยยิ้มก็ดูจะทื่อ ๆ ไปสักหน่อย

“คุณออกมาข้างนอกอย่างนี้...บอสไม่ได้มีปัญหาอะไรใช่ไหม
ครับ”

“ไม่มีครับ”

แซมมองใจเอลที่ส่งเสียงหัวเราะทั้งที่หรีตาลงเป็นขีดอย่างไร
อารมณ์ร่วมแล้วพูดไม่ออก ตัวเขาพอถูกพักงาน ก็ไม่ได้รับรู้เรื่องราว
ในคดีหาสน์โรแลนด์เลย เมื่อก่อนตนเคยคิดว่าคนคนนี้ทั้งไม่ได้เรื่อง
หวังสูง ขอร้องญาติผู้ใหญ่ให้ตบแต่งตนเข้ามาแทนลูกพี่ลูกน้องชาย
แต่ดูเหมือนว่าเขาจะเข้าใจผิดไปหมด

การ์ดหนุ่มหลุบตาลงเล็กน้อย นิ่งไปครู่หนึ่งก่อนตัดสินใจเอ่ย
ปาก

“เรื่องที่คุนใจเอลคือแอ็บบี บอสไม่ทราบใช่ไหมครับ”

ใจเอลชะงักไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินนามแฝงของตัวเอง เขาไม่
ได้แปลกใจว่าแซมรู้ได้อย่างไร หลัก ๆ ก็อาจจะเป็นเพราะดอกเตอร์
สุรัทนั่นแหละ ตาลุงนั้นอาจจะคิดว่าแซมคือคนที่เขาแนะนำมา และ

รู้เรื่องเขาดีอยู่แล้ว

โจเอลมีสีหน้าขมขื่น “ไม่ทราบครับ คุณแซมเองก็...”

“ผมรู้ดีครับ เรื่องนี้ผมไม่เคยบอกใครเลย คุณโจเอลวางใจได้”
ถึงบอก...ใครล่ะจะเชื่อ

อีกอย่าง...พอรู้ว่าโจเอลคือใคร เขาก็ไม่กล้าพออีกด้วย

แซมไม่ได้อยู่ในแวดวงเทคโนโลยีโดยตรง แต่ก็รู้จักท้อปห้าหรือสิบบุคคลที่มีความถนัดทางด้านต่าง ๆ ซึ่งได้รับการยอมรับไปทั่วโลก ชื่อ ‘แอ๊ปเปิ้ล’ แซมเองก็ได้ยินมานานแล้ว การจัดอันดับเหล่านี้มาจากผลงานหรือความสามารถที่เจ้าตัวได้ทำ แน่นอนว่าระดับสูง ๆ นั้นเคยมีผลงานช่วยเหลือหรือให้การสนับสนุนรัฐบาลโลกมาก่อนแล้วทั้งสิ้น บางคนก็เปิดเผยชื่อและใบหน้า บางคนที่ไม่อยากถูกผู้มีอิทธิพลคนอื่น ๆ คุกคามหรือบังคับให้รับงานก็จะใช้นามแฝงและปกปิดตัวตน

ถึงจะบอกว่าสามารถปกปิดตัวตนได้ แต่ก็ไม่ใช่ในทุกสายอาชีพ ยกตัวอย่างเช่น เจ้านายเขาที่ติดอยู่ในอันดับที่ท็อปสิบของผู้มีอิทธิพลด้านธุรกิจ เป็นต้น

และจากนามแฝงของโจเอล แซมหลงคิดไปว่าแอ๊ปเปิ้ลคือหญิงเก่งและแกร่งคนหนึ่ง

เมื่อเขาเข้าใจเบื้องลึกเบื้องหลัง เลยเป็นเหตุผลให้พิจารณาอะไรต่าง ๆ ได้ชัดเจนขึ้น ดูเหมือนข่าวที่ออกมาว่าโจเอลอยากแต่งงานเข้าตระกูลดี ๆ ที่ผู้คนลือกันนั้นจะไม่ใช่เสียแล้ว โปรแกรมเมอร์ชื่อดังที่มีเงินมากมายขนาดนี้ ทำไมจะต้องหวังพึ่งตระกูลโรแลนด์ด้วย แซมคิดว่าโจเอลคงมีเหตุผลส่วนตัวมากกว่า

“...” การ์ดหนุ่มชำเลื่องมองคนข้างตัวที่ยืนแกว่งกระดาดหลังดื่มกาแฟจนหมดไปทางหุ่นยนต์ทำความสะอาดที่เคลื่อนที่ผ่านไป

ซึ่งมันก็ยึดมือยาว ๆ ที่ซ่อนไว้เหมือนตลับเมตรมารับไว้อย่างแน่นยำ

“คุณใจ...!”

คำพูดที่เหลือของแซมหายไปด้วยกะทันหันเมื่อสายตาปะทะเข้ากับร่างสูงใหญ่ที่ก้าวตรงมา กลิ่นอายของอัลฟาทำให้ชายหนุ่มหน้าเปลี่ยนสีในฉับพลัน แซมไม่รู้ว่าเจ้านายของเขามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร ครูหนึ่งจึงยืนแข็งทื่อเหมือนรูปปั้น

ข้อมือขาวข้างหนึ่งของใจเอลถูกจับไว้ พร้อมกับเอวที่ถูกแขนหนาแน่นเข้าไปปะทะอย่างแรง

ใจเอลสะดุ้งตกใจ หลังมือของเขาสัมผัสได้ถึงอุณหภูมิร้อนผ่าว กลิ่นหอมอ่อน ๆ ที่ราวกับมีเพียงแค่ตัวเองเท่านั้นที่ได้กลิ่นกรุ่นอยู่ในโพรงจมูกอีกแล้ว

เรือนร่างสูงใหญ่ที่จู่ ๆ พรวดพราดเข้ามานั้นหันหลังให้แสง มีหน้าตาบานใหญ่กว้างกรูเอาไว้สู่กระเบื้องทางเดิน เวลานี้ใจเอลจึงมองเห็นใบหน้าของอีกคนไม่ชัดไปชั่วขณะ แต่กลับรับรู้ถึงอารมณ์ที่ไม่คิดจะปิดบังอย่างทุกที่ชัดเจน

“คุณ...”

ไม่รู้ว่าแกริกกำลังเปลือยแสดงอารมณ์ออกมาบ้างหรือเปล่า แต่กลับทำให้ใจเอลตัวแข็งทื่อเมื่อวงหน้านั้นก้มลงมากลัดจนเกือบจะแนบชิดกับใบหู “เธอใช้ยาระงับด้วยตัวเองโดยไม่ปรึกษาหมอ?”

แกริกเอ่ยเสียงแหบพร่าที่บ่งบอกว่าความรู้สึกภายในของผู้พูดชัดเจนอยู่ในโสตประสาท ใจเอลเบิกตากว้าง ครูต่อมาก็เข้าใจยกมือขึ้นดันแผ่นอกหนาให้ยับถอยออกไปก่อนที่จะขาดอากาศหายใจตาย รู้สึกอยากยกมือขึ้นกุมขมับ

นี่ยูริกำลังบอก ‘ความจริง’ คนคนนี้เป็นหมดเลยหรือไง!

อา...ใช่ เขาลืมจิตวิญญาณของความเป็นหมอของยูริกันไปได้

อย่างไร มันสวนทางกับดอกเตอร์สุรรัตโดยสิ้นเชิง บอกว่าความจริงเธอก็ทำตามนั้นอย่างตรงเผงจริง ๆ

โจเอลที่ปรับสายตาดีแล้วจึงมองเห็นว่ายามนี้คิ้วเข้มและใบหน้าที่มักไม่แสดงออกมีร่องรอยของความไม่พอใจและอารมณ์อันหลากหลาย “เรื่องนี้...เราค่อยพูดกันเงียบ ๆ ดีกว่า คุณปล่อยก่อน”

ตามของแกริกยังจ้องเขม็ง “กลับไปแล้วเอาอาระจับทั้งหมดของเธอมาให้ฉัน”

“เรื่องนี้...”

“ฉันไม่อยากบังคับเธอ” แกริกเอ่ยเสียงเย็นเยียบ

แซมที่ยืนอยู่อีกด้าน ระยะห่างมันใกล้เกินไป แม้คนทั้งคู่จะไม่ได้พูดเสียงดัง แต่การรุ่มร่ามก็ได้ยินจนหมดสิ้นแล้ว ใบหน้าเปลี่ยนไปเป็นสับสนมึนงง เวลานี้เขาไม่ได้เข้ากะทำงานเป็นปกติการ์ดสีหน้าจึงแสดงออกชัดเจนเปิดเผย ผลอจ้องนิ่งอย่างหลงลืมตัว จนผู้เป็นนายเหลือบมองมา เขาถึงได้รับค้อมศีรษะ

แซมไม่ใช่ทีมการ์ดที่ใกล้ชิดกับเจ้านาย แต่เห็นได้ชัดว่าแกริกจำเขาได้ การ์ดรุ่มร่ามไม่ได้พูดสิ่งใดทั้งนั้น หูได้ยินโจเอลเอ่ยบอกลาถึงได้ตอบรับสั้น ๆ ด้วยเสียงหนักแน่นเหมือนยังอยู่ในเวลางาน จวบจนกระทั่งเสียงรองเท้าสองคู่ค่อย ๆ ดังไกลออกไป ชายหนุ่มจึงเคลื่อนสายตามาตามไป

เจ้านายของเขาไม่ได้ไม่อนุญาตให้คุณโจเอลออกมาจากคุกหาสน์...คนที่ไม่เคยหยุดงาน ใส่ใจแต่งงานและบริษัททุกลมหายใจเข้าออกรวากับหุ่นยนต์คนนั้นไม่ได้เข้างานเช้า แต่กลับมาที่นี่ด้วยกัน

แซมมองเห็นร่างสูงใหญ่ได้เสื่อโคตกันหนาวตัวยาวที่แม้จะมี

ใบหน้าแข็งทื่อ ปล่อยกลืนอายุไม่พอใจ แต่มือทั้งสองข้างก็จัดระเบียบผ้าพันคอให้ร่างเล็กกว่าข้างๆ อย่างใส่ใจ

กลับกัน กลายเป็นใจเอลที่เหลือบตามองแล้วขยับกายถอยห่าง

ทุกอย่างไม่เหมือนเดิม...นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

กลับขึ้นมารถที่เปิดฮีตเตอร์คอยทำเสียอุ่นจนแทบร้อน ใจเอลเอื้อมมือจับسابเสื้อคลุม ยังไม่ทันได้ปลดออก กายเขาก็ถูกเบียดชิดเข้ามาจนไหล่อีกด้านชนกับเบาะทรงโค้ง หันไปก็เห็นมือหนาใหญ่ที่เคลื่อนมา รวากับจะคว้าตะครุบเขาเอาไว้ ออราของอัลฟาฟุ้งกระจายอยู่ในอากาศ

เปลือกตาใจเอลขยายขึ้น ก่อนที่จะหรีดเล็กน้อยเมื่อมีอนันท์ ทาบทับลงมาที่ข้างใบหู

“บอกฉันมา ทำไมเธอถึงใช้ยาระงับบ่อยๆ แบบนั้น”

โอเมก้าใช้ยาระงับไม่ใช่เรื่องผิดปกติอะไร แต่กรณีของใจเอลที่พวกเขา กำลังพูดกันอยู่มันไม่ใช่อย่างนั้น

นัยน์ตาสีครามเข้มเหลือบมองวงหน้าคมคาย ใจเอลอดจะแค่นเสียดไม่ได้ แต่ไม่รู้ว่าจะทำที่นั่นเขามอบให้ใคร “คุณจะสนใจเรื่องนี้หรือไม่ครับ”

“หมอบอกฉันว่าเธอเป็นคนใช้มันเอง ทุกวัน เป็นประจำ...”

แกริคเหมือนกำลังมีโทสะ ใจเอลไม่อยากครุ่นคิดหรือว่าทำไมถึงเป็นอย่างนั้น

“เพราะอะไร”

“...”

“ฉันถามเธอว่า...เพราะอะไร”

โจเอลเบนสายตาหลบไปทางด้านข้าง เขายกมือขึ้นมาหมายจะจับมือหนาให้ล่าถอยออกไป แต่ไม่คาดคิดว่าจะเป็นตัวเองที่ถูกคว้าข้อมือไว้แทน

วงหน้านั้นโน้มลงมาใกล้กว่าเดิม ในดวงตาสีดำสนิทเหมือนจะขมุกขมัวชวนหวาดหวั่น

“โจเอล...” แกริดเรียกชื่ออีกคน ก่อนที่ต่อมาจะฝังใบหน้าลงที่หัวไหล่ร่างโปร่งซึ่งกำลังตัวแข็งทื่อ “ตอบฉันเถอะ ก่อนที่ฉันจะทนไม่ไหวแล้วไม่รู้ว่าทำอะไรออกไป”

น้ำเสียงนั้นราวกับว่า...แกริดเองก็ไม่มั่นใจกับสถานะของตัวเอง

โจเอลนิ่งงันไปในทันที หยุดนิ่งไม่ขยับเขยื้อน ตอนที่ได้ยินเสียงลมหายใจเข้าออกปั่นป่วน ก็เอ่ยขึ้นมาช้า ๆ “ผมไม่เข้าใจ...ไม่เข้าใจว่าคุณจะสนใจเรื่องนี้ไปเพื่ออะไร คนที่กินยาพวกนั้นคือผมเจ้าของร่างกายนี้ก็ผม”

“...”

“ผมไม่อยากมีอาการฮิต แต่มันช่วยไม่ได้ที่รัฐบาลมีกฎหมายห้ามไอเมก้าทำหมัน” น้ำเสียงคนพูดแผ่วไปด้วยความไม่พอใจ แต่ในอีกแง่หนึ่งก็ดูเหมือนไม่ใส่ใจมากมายเช่นกัน “ผมไม่ชอบอาการเหมือนคนติดสติที่ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ เหมือนไม่ได้เป็นตัวของตัวเอง ในเมื่อไม่ชอบ ก็ใช้ยาระงับก็แค่นั้นเอง”

ใช่ โจเอลไม่ชอบ เขาไม่รู้หรือว่าเมื่อเกิดอาการฮิต สติหล่นหายไป แต่เมื่อเก็บกลับมาแล้วจะต้องเจอหรือรับรู้เรื่องอะไรที่คาดไม่ถึงบ้างหรือเปล่า

เขาไม่ได้รังเกียจหรือขยะแขยงร่างกายตัวเอง รู้ว่านี่คือธรรมชาติ เป็นสิ่งที่มิติตัวมาตั้งแต่เกิดจากท้องแม่ เขาคือไอเมก้าที่เป็นส่วน

น้อยในสังคม มีหลายคนภาคภูมิใจ หลายคนทรมานใจ แผลกแยก แตกต่างกันไป แต่เขาแค่ไม่ชอบ เขาหัวดีอ เขาอยากต่อต้านมัน ให้มันได้รับรู้ว่านี่คือร่างกายของเขา หากเขาจะรุ่มร้อนหรือปล่อยใจ ปล่อยกายไปให้ใครสักคน เขาจะตัดสินใจเอง...ใจเอลก็คิดอย่าง ดื้อดึงทะนงตนแบบนี้

ดังนั้นเมื่อโตขึ้น เป็นผู้ใหญ่ขึ้น ใจเอลที่อยู่ตัวคนเดียวจึงเลือก ละทิ้งความยุ่งยากด้วยการกินยาระงับทุกวัน ไม่สนใจว่ามันจะเกิด ผลข้างเคียงอย่างไร อัตราการให้กำเนิดบุตรต่ำก็ไม่มีปัญหา เดิมที เขาก็ไม่คิดจะมีคนรักอยู่แล้ว

แล้วนั่นก็คือเหตุผลว่าทำไมเขาถึงไม่อยากเข้าใกล้และมีท่าที เย็นชากับโคลตัน

ส่วนยาระงับก็ตามชื่อ มีฤทธิ์กดและระงับฟีโรโมนที่เกิดขึ้นในช่วงฮีต หรือจะใช้ควบคุมอาการฮีตที่เกิดจากการถูกกระตุ้นต่าง ๆ เช่นกลิ่นกายของอัลฟาเป็นต้น

ยาระงับมีหลายแบบ ทั้งแบบกินซึ่งเป็นชนิดอ่อนที่ต้องกินทุก สัปดาห์ หรือแบบเข้มข้นที่สามารถกดอาการได้ยาว เมื่อระงับก็ เท่ากับกดแรงของฮอว์โมนลง ดังนั้นใจเอลที่กินมันอยู่เป็นประจำจึง ไม่มีการปล่อยกลิ่นหอม ไม่มีช่วงเวลาฮีต และประสาทการสัมผัส เกี่ยวกับกลิ่นหรือความอ่อนไหวต่ออัลฟาลดลง นั่นจึงเป็นเหตุผล หลัก ๆ ว่าเพราะอะไรแรงกดดันของอัลฟาส่วนมากจึงใช้กับเขาไม่ได้ ผล นี่คือนิสัยที่เขาพอใจ แต่มันก็แลกมากับผลเสียด้วย

แต่ผลเสียนั้นไม่ได้เกิดผลกระทบกับเขา ใจเอลจึงไม่สน จะมี ก็แต่...ตั้งแต่ได้พบกับคนตรงหน้านี่ ใจเอลรู้สึกว่ามันดื้อดึงต่อไป ไม่ไหว เหมือนว่าเขาจะแพ้ ใจ ‘เปอร์เซ็นต์ความเข้ากันได้สูง’ นั่น แกรีกได้ยินเสียงขึ้นจุกเบา ๆ ดังมา มองใบหน้ายามที่เอ่ย

เรื่องพวกนั้นออกมาเหมือนเรื่องธรรมดาๆ แล้วก็รู้สึกถึงแรงบีบรัดในอก นึกย้อนไปถึงยูรีที่เคยพูดคุยกันเมื่อหลายปีก่อน

โจเอลคือเจียบ คนดีอ้อมักมีความคิดหนักแน่นของตัวเองอยู่ เป็นคนที่ดูผิวเผินเหมือนจะใจดี แต่บางครั้งกลับเย็นชากว่าเขาเสียอีก นี่จึงเป็นจุดที่ทำให้อีกฝ่ายเป็นคนเข้มแข็งได้ถึงขนาดนี้

ดวงตาคู่เรียวหรีด “ถึงเธอจะไม่ชอบเรื่องพวกนั้น แต่กินยามากไปจะทำให้ร่างกายอ่อนแอ ห้ามกินมันอีก”

วงหน้าโจเอลปรากฏเครื่องหมายคำถาม “จริง ๆ แล้วจะเลิกไม่เลิกก็ไม่เห็นจะเกี่ยวข้องกับคุณ หรือคุณจะบอกว่าเพราะคุณเลือกผมแล้ว ดังนั้นเลยหวังจะให้ผมคลอดเด็กสักคนให้? หมอยูริก้าบอกคุณแล้วไม่ใช่หรือว่ามันสายไปแล้ว อัตราการตั้งครรภ์ของผมต่ำ คุณเปลี่ยนใจไปเลือกคนอื่นเถอะ”

“เธอจะมีลูกไม่ได้ หรืออัตราการตั้งครรภ์ต่ำอะไร ฉันก็ไม่สนใจทั้งนั้น”

“...” ปลายนิ้วของโจเอลสั่นระริก

“ที่ฉันไม่ต้องการให้เธอกินยาพวกนั้น เพราะมันส่งผลกับร่างกายของเธอโดยตรง”

“ไม่กิน แล้วถ้าผมฮึดจะให้ทำยังไง ตอนนี้ผมถูกบังคับให้อยู่ที่คฤหาสน์โรแลนด์ คุณจะไล่ทุกคนที่เป็นอัลฟาออก?”

เขาก็แค่ก่อกวนแกร็ดไปอย่างนั้นเอง ตั้งแต่มาพบยูริก้าครั้งก่อน หมอก็กได้เตือนเขาไปหมดแล้ว โจเอลรีบปากยูริก้าเป็นมั่นเป็นเหมาะแล้วว่าเขาจะไม่ทำอย่างนั้นอีก

เมื่อเห็นว่าร่างสูงใหญ่ไม่ตอบ และเอาแต่จ้องนิ่งมา โจเอลก็ยังหาเรื่องต่ออย่างอดไม่อยู่ “หรือจะบอกให้คุณผู้นำตระกูลโรแลนด์เสียสละดีล่ะครับ มาเป็นเช็ทซ์เฟรนด์เหมือนตัวช่วยทางเพศให้ผม?”

กับคำพูดเหยียดหยามเล็กๆ นั่น เป็นคนอื่นคงจะโกรธ แต่เกริกกลับจ้องมองริมฝีปากที่ขยับเดียวอ้าเดียวหุบยามเอ่ยถ้อยคำเหล่านั้นอย่างนิ่งงัน

ดวงตาคู่กลมหลุบต่ำลง ขณะถอยห่างออกไป “เธอกับฉัน... เป็นแบบนี้กันไม่ได้”

เพราะในอนาคตแล้ว โจเอลคือ ‘ภรรยา’ คนเดียวของเขา ไม่ใช่ตัวแทน ไม่ใช่คนรู้จัก ไม่ใช่เพื่อนในรูปแบบใดทั้งสิ้น

แม้จะมีลูกไม่ได้ แต่มีแค่พวกเขาสองคนก็ดีมากพอแล้ว ดีเสียอีก จะได้ไม่มีใครหน้าไหนมาแย่งความสนใจของโจเอลไปจากเขาได้ โจเอลควรหยุดกินยาเหล่านั้น ให้เขาคอยประคบประหงมดูแลให้ดีขึ้นชีวิตต่อยืนยาวอยู่ข้างเขา จนกระทั่งตาย ก็ต้องตายก่อนเขา ไม่อนุญาตให้กลับหลังมีใครแทรกเข้ามาทั้งนั้น และจะได้ไม่โดดเดี่ยวเศร้าสร้อยอยู่เพียงคนเดียวโดยที่เขาไม่อาจปลอบ

โจเอลไม่ได้รับรู้สิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของเกริก วงหน้าเล็ก เบือนหนีไปอีกทาง

“คุณเองก็รูตินี่นา คุณโรแลนด์...ผมจะบอกคุณให้ชัดเจนไว้อย่างนะ”

“...”

“คุณบอกว่าคุณเลือกผม แต่ผมไม่ได้เลือกคุณ สุดท้ายแล้วผมจะต้องหาทางออกจากคฤหาสน์อยู่ดี”

ในอกของเกริกเหมือนถูกถ้อยคำเหล่านี้เสียดแทง แต่ก็พยายามเลือกจะเมินเฉย “ไม่ว่าจะยังไง ต่อไปอย่าให้ฉันเห็นเธอ แต่ต้องยาระงับอีก”

จบประโยคนั้นก็ไม่มีใครพูดอะไรขึ้นมาอีก ว่ากันตามตรง โจเอลไม่ค่อยเข้าใจเกริกนัก อีกฝ่ายบอกว่าเลือกตน แต่เลือกเพราะ

จุดประสงค์อะไรกันแน่ จะใช้เพราะมีเปอร์เซ็นต์เข้ากันได้สูงจริงไหม ก็ได้แต่เดา แต่จากกิริยาของคนข้างตัว การที่เขาให้หมอยูริกำช่วย โนมน้าวนั้นไม่เป็นผลเลยสักนิด

โจเอลเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง คิดอะไรมากมายพอดู ก่อนที่จะกะพริบตาหลายหนเมื่อเห็นว่าโฮเวอร์คาร์ค่อย ๆ หยุดนิ่ง อยู่หน้าตึกแห่งหนึ่ง โจเอลไม่ได้พูดถึงจุดหมายปลายทางสถานที่ต่อไป ถ้าไปส่งเขาที่คฤหาสน์ เขาก็อยู่คฤหาสน์ แต่ไม่คิดว่าจะจะเป็นร้านอาหารลันซ์ไทม์แห่งหนึ่ง

ร่างสูงเปิดประตูลงไปแล้ว เมื่อเห็นว่าโจเอลยังนั่งงันก็เอ่ยพูดสั้น ๆ “ถึงมือเที่ยงแล้ว”

“คุณไม่กลับไปทำงานหรือไง”

โจเอลเอ่ยถามติดเสียงห้วน ดูออกว่ายังไม่ใคร่พอใจเรื่องเมื่อครู่อยู่

“ลงมาเถอะ”

อีกฝ่ายพูดมาแบบนี้ แม้จะไม่อยากก็ไม่มีทางเลือกนอกจากตามลงไป

ร้านอาหารนี้เป็นอาหารนานาชาติมีระดับแห่งหนึ่ง พื้นที่ส่วนมากถูกจัดแบ่งเป็นโซน ๆ ดูเหมือนเหมาะสำหรับเอาไว้เจรจาธุรกิจ โดยเฉพาะ โจเอลจึงเผลอคิดว่าเกริกมาทำธุระ แต่เมื่อเห็นว่าในห้องที่จองไว้มีแค่พวกเขาสองคนก็เปลี่ยนความคิด

กินอาหารร่วมกับผู้นำตระกูลโรแลนด์ นี่ไม่ใช่ครั้งแรก โจเอลคลายความหงุดหงิดลงบ้างแล้ว แต่ก็ยังไม่มีอารมณ์ที่จะมองหน้าคนตรงข้าม มื้ออาหารจึงผ่านไปเร็วกว่าที่คิด

“คุณจะไปที่บริษัทเลยหรือเปล่า” เมื่อเดินออกจากห้องอาหาร โจเอลก็อดใจไม่ไหวถามขึ้น

“คงจะเป็นอย่างนั้น”

“ถ้าอย่างนั้นเราแยกกันตรงนี้เถอะครับ วันนี้ไม่ใช่วันที่ผมต้องเข้าบริษัทคุณด้วย” คนพูดเว้นช่วงไปนิด “อีกไม่กี่วันก็ใกล้จะปีใหม่แล้ว ผมอยากให้ร้านเปิดก่อนหน้านั้นสักสัปดาห์วัน”

ใจเอลเอ๋ยไปแล้ว ทว่าก็ไม่ได้ยินเสียงตอบกลับ จู่ๆ คนข้างๆ ก็หยุดเดินอย่างกะทันหัน ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกันกับที่มีเสียงบางคนดังขึ้น

“อา...อะไรกันเนี่ย ดูซิว่าฉันเจอใคร”

เกือบสุดปลายทางเดินห่างไปหลายก้าวมีกลุ่มคนยืนอยู่ ดูเหมือนว่าพวกเขาจะเพิ่งออกมาจากลิฟต์ ด้านข้างคือพนักงานที่ทำหน้าที่นำลูกค้าไปยังห้องรับรองตามที่ได้จองไว้

กลุ่มคนเหล่านั้นสวมชุดสูท มีทั้งวัยกลางคนและวัยหนุ่ม ส่วนเจ้าของเสียงที่เดินนำอยู่ด้านหน้านั้นคือชายวัยสามสิบกลางๆ เขาสวมชุดสูท บนใบหน้ามีรอยยิ้มกว้างขวางแต่ดวงตากลับไร้ความจริงใจ ทว่าเมื่อไม่เห็นปฏิกิริยาตอบกลับก็หัวเราะนิดๆ หันไปพูดกับกลุ่มคนด้านหลัง

“ทุกคน ดูสิครับ วันนี้ถือว่าเรามีดวงกันไม่น้อยเลยที่บังเอิญเจอท่านผู้นำตระกูลโรแลนด์อย่างนี้”

ดูเหมือนคนที่อยู่ด้านหลังจะรู้อยู่แล้วว่าคนที่พวกเขาเผชิญหน้าอยู่คือใคร หลายคนจึงยิ้มและพากันส่งเสียงทักทาย พวกเขาทำท่าจะเดินเข้ามาเพื่อจับมือ แต่ท่าทีนิ่งเฉยของร่างสูงใหญ่ทำให้ไม่กล้า ใจเอลมองเห็นวาร์รอยยิ้มที่ประดับอยู่ที่ริมฝีปาก นัยน์ตาที่โค้งขึ้นดูเป็นมิตรของคนเหล่านี้เหมือนสวมหน้ากากเอาไว้

“ขอแนะนำอย่างเป็นทางการก็แล้วกัน นี่ แกร็ค โรแลนด์ น้องชายของผมเอง”

ใจเอลที่ยืนลอบสังเกตเงียบ ๆ ถึงกับชะงัก
น้องชาย?

“ฮ่า ๆ คุณโรเบิร์ต แะะงะงะแนะนำอะไรกันล่ะครับ พวกเรา
ทุกคนก็ต้องรู้จักท่านผู้นำตระกูลโรแลนด์อยู่แล้ว”

“นั่นสิ นับว่าเป็นเกียรติมากจริง ๆ”

กลุ่มคนพวกนั้นเดี๋ยวจันพูด เดียวเธอพูดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะ
ถูกคนที่ชื่อโรเบิร์ตเอ่ยขอเวลาให้ตนได้พูดคุยกับน้องชาย เชิญพวก
เขาเหล่านั้นเข้าไปรอที่โต๊ะอาหารก่อน เสียงดังจ๊อแจจึงเงียบลง

“บังเอิญจริง ๆ ไม่คิดว่านายจะมาอยู่ที่นี่ คำว่าโลกกลมยัง
ใช้ได้ไม่ว่ายุคสมัยไหนสินะ” โรเบิร์ตก้าวเข้ามาใกล้อีกหลายก้าว จน
กระทั่งหยุดอยู่ตรงหน้า ออราของอัลฟาเข้มขันแทรกซึมไปทั่วอยู่
รอบ ๆ จนแม้แต่ใจเอลยังขมวดคิ้ว

อัลฟาที่จิตใจเที่ยงแผ่ออราว่า ‘ฉันทะเจ้’ ไปทั่วอย่างนี้ เขาเพิ่ง
เคยเจอ

โรเบิร์ต โรแลนด์ ใจเอลเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน แน่นนอน ต่อ
ให้ไม่ได้ข้องเกี่ยวกับพวกตระกูลมีอำนาจแต่ก็ต้องได้ยินเรื่องราวผ่าน
ข่าวต่าง ๆ มาบ้าง ช่วงก่อนที่จะแต่งตั้งผู้นำตระกูลโรแลนด์คนใหม่
โรเบิร์ต โรแลนด์ หลานชายคนโตของท่านผู้เฒ่าโรแลนด์เป็นหนึ่งใน
ตัวเลือกนั้น

ทว่าหลังจากที่อีกฝ่ายไม่ได้รับตำแหน่งก็บินออกนอกประเทศ
ไป ไม่ถึงสองปีด้วยซ้ำ เวลานี้คนก็กลับมาแล้ว...

ใจเอลครุ่นคิดอยู่ในใจ เพราะการแย่งชิงตำแหน่งใหญ่โต...
โรเบิร์ตจะมีท่าทีอย่างนี้ต่อเกริคไม่ใช่เรื่องแปลก ใจเอลเป็นคนนอก
แต่จากสายตาเขา แค่นี้ก็เทียบกันจากบุคลิกภายนอก เกริคดูภูมิฐาน
และเข้าท่ากว่าจริง ๆ ผู้เฒ่าโรแลนด์จะไม่เลือกหลานชายที่มีนิสัยตา

เร็วแคบที่ดูปลิ้นปล้อนและทำที่ที่เหมือนนักเลงนิด ๆ อย่างนี้ก็ไม่แปลก

“ฉันกลับมาตั้งแต่เมื่อวันก่อน คิดว่านายเองคงได้ข่าวแล้ว”
โรเบิร์ตหรีตา หัวเราะออกมา “ฉันจะคิดว่านายจะต้องมาต้อนรับ
กันสักหน่อย แต่ก็ไม่เห็นแม้แต่เงา”

“นายต้องการ?”

“หี ๆ ก็เปล่าหรอก ฉันรู้อยู่แล้วว่านายมันเลือดเย็น ไม่แคร์
สายตาใคร...ไม่อย่างนั้นนายจะทำอย่างนั้นกับท่านปู่ได้ยังไง” ท้าย
ประโยคเสียงนั้นถูกกดให้เบาลง

โจเอลยืนอยู่ข้าง ๆ ได้ยินทุกถ้อยคำชัดเจนหู เปลือกตาขยาย
ขึ้นเล็กน้อย แค่น้อยเท่านั้น คำพูดบางประโยคของแกรี่ก็ดังขึ้น
มาในหัว

*เกี่ยวข้องกับตระกูลขะอย่างโรแลนด์ แล้วก็เกี่ยวข้องกับคน
ที่ตายไปแล้วคนหนึ่ง*

ข่าวการเสียชีวิตของท่านผู้เฒ่าโรแลนด์ มีคำกล่าวอ้างว่าเป็น
ฝีมือของแกริก เช่นที่เขาเคยได้ยินจากปากของเอชว้าตั้งแต่ก่อนที่
จะเข้ามาอยู่ในคุกหาสนโรแลนด์

ฮ่า...ตอนที่สมองเอ่ยทวนคำนี้ โจเอลก็เห็นภาพดวงตาสีดำ
สนิทที่ดูคลุมคลั่งของแกริกผุดขึ้นมา คนคนนี้มีสองบุคลิก ด้านหนึ่ง
คือคนที่เย็นชาและใช้ชีวิตเหมือนหุ่นยนต์ที่ถูกตั้งโปรแกรม อีกคน
กลับมีทำที่น่ากลัว สำหรับแกริกแล้วการทำอย่างนั้นบางทีอาจจะ
ไม่ใช่เรื่องยากจริงๆ?

โจเอลเบนสายตาไปอีกทาง ปิดความคิดเลอะเทอะออกไป
จากสมอง

“เฮอะ ฉันไม่ควรพูดกับคนอย่างนายเลยจริงๆ” โรเบิร์ตเบี่ยง

กายเล็กน้อย เลือกจะใช้หางตาจ้องมอง “ฉันได้ข่าวว่าตอนนี้มีบริษัทใหม่ที่เพิ่งก่อตั้ง แค่แป๊บเดียวก็ทะยานสูงจนเกือบกลายเป็นคู่แข่งของโรแลนด์ได้แล้ว อย่าประมาทละ ขึ้นเป็นอย่างนี้ต่อไป บริษัทเก่าแก่ของตระกูลเราคงเหลือแค่ชื่อ”

“เรื่องนั้นไม่จำเป็นต้องให้นายมายุ่มย่าม ตอนนี้มันไม่ใช่ของของนาย”

“ไม่ใช่ของของฉัน?” แววดาคนพูดลุกวาว แรงกดดันของอัลฟายิ่งเข้มข้นมากขึ้น โรเบิร์ตส่งเสียงหัวเราะ “นายพูดอะไรผิดไปหรือเปล่าน้องชาย ถ้านายบอกว่ามันไม่ใช่ของฉัน มันยังไม่สมควรจะเป็นของนายเลยมากกว่า อย่าลืมนะ นายมันก็แค่...”

เสียงที่ก้องอยู่ตรงทางเดินเงียบลง โรเบิร์ตคล้ายท่าทีมีโทษระวางกับว่าเพิ่งจุกคิดสิ่งใดได้

“ช่างเถอะ เรื่องของฉันกับนายมันจบไปแล้ว ได้เถียงกันไปก็ไม่มีความหมาย เราเลิกพูดเรื่องไร้สาระพวกนั้นแล้วมาสนใจช่วงเวลาที่คุณอยู่ต่างประเทศดีกว่า ฉันได้ยินว่านายแต่งงานแล้ว...” คนพูดเล็กคิ้ว “นี่คือภรรยาของนายสินะ”

โจเอลรู้สึกไม่ทันตั้งตัวอยู่บ้าง เมื่อจู่ๆ คนที่พูดมากมายอยู่คนเดียวตัววัดสายตามาทางตน

“ได้ข่าวว่าเป็นบาร์เทนเดอร์ธรรมดาๆ คนหนึ่งใช่ไหม ข้าออกกันครึกโครมว่านายส่งคนไปเจรจากับคุณหนูเอชวรา ดาราดังคนนั้น แต่กลับได้อีกคนมาแทน” ในขณะที่เอ่ยถ้อยคำเหมือนหวงดีเหล่านั้น นัยน์ตาสีน้ำตาลก็กวาดขึ้นลงราวกับมองพิจารณาโจเอลเหมือนใฝ่ใจแต่ก็ไม่ใฝ่ใจ “ตระกูลโรแลนด์ของพวกเราใช้ว่าจะให้คนอื่นมาดูถูกกันอย่างนี้ได้ง่าย ๆ เสียด้วย อยากจะให้พี่ชายช่วยจัดการให้ไหมละ กับคนนี้...”

ขณะที่โจเอลต้องระงับอารมณ์กับสายตาของอัลฟาที่มองโคมะกั่วเหมือนข้าวของและสิ่งไร้ค่าจากคนตรงหน้า ช่วงขณะหนึ่งเขาก็ต้องตกตะลึง

ภาพทั้งหมดในครรลองสายตาเปลี่ยนไป เวลาที่โจเอลมองเห็นเพียงแผ่นหลังกว้างและร่างสูงใหญ่เพียงเท่านั้น

แกริคก้าวขึ้นมาข้างหน้า จงใจไม่ให้อีกคนมองเห็นโจเอลและเพื่อเตือน

นัยน์ตาสีดำสนิทคู่นั้นราบเรียบนิ่งเฉยถูกเคลือบด้วยประกายบางอย่าง แรกกัดดันหนักรั้งแผ่นขานออกมาเป็นครั้งแรก มันตีกระทบกับออร่าของโรเบิร์ตจนสลายหายไปหมด ทั้งเข้มข้นกว่า ปะปนไปทั่วทุกอนุของอากาศ เพียงแค่สัมผัสก็รู้สึกเหมือนมีสิ่งถ่วงหนักกดค้ำกลางกลางศีรษะ

โรเบิร์ตถอยหลังไปเล็กน้อย กรามบดแน่นเพราะรู้ว่าหากเป็นสิ่งนี้ ตั้งแต่เล็ก ตนไม่สามารถสู้ได้มาโดยตลอด

เพราะมันเป็นอย่างนี้ สุดท้ายแล้วท่านปู่ถึงได้เลือกมัน!

“นายคงเข้าใจผิดอยู่อย่าง นายจะกลับมา หรือไม่กลับมา มันไม่ได้เกี่ยวอะไรกับฉัน แต่มีอยู่อย่างหนึ่งที่นายควรจะหัดจำและเข้าใจมันได้ตั้งนานแล้วว่า...”

“...”

“นามสกุลโรแลนด์ที่ห้อยอยู่หลังชื่อ ไม่ได้ทำให้นายสามารถทำได้ทุกอย่าง”

แกริคเอ่ยเสียงราบเรียบและเย็นชา เหมือนจงใจจะฉีกความมั่นใจของคนฟังให้แตกกระจาย

โจเอลมองไม่เห็นใบหน้าของคนทั้งสอง เขารู้เพียงแค่ว่าทุกถ้อยคำที่แกริคเอ่ย นอกจากตัวโรเบิร์ตแล้ว ยังเอ่ยราวกับว่าสิ่งที่ตน

หยาบเหยียดนั้นรวมไปถึงนามสกุลที่ห้อยอยู่หลังชื่อตนเองนี้ด้วย

แรงกดดันหนาหนักทำให้แม้แต่บอดีการ์ดซึ่งตามมาสองนาย
ทางด้านหลังยังก้มศีรษะลงเล็กน้อย โจเอลเป็นเพียงคนเดียวที่ไม่ใช่
อัลฟา เขาควรจะได้หมายเลขเจนนิง แต่ความจริงกลับไม่ใช่อย่าง
นั้น

ทั้งอัลฟา ทั้งแรงกดดัน หรือการใช้อำนาจที่เหนือกว่าโดย
ธรรมชาติมาข่มขู่ ทุกอย่างล้วนเป็นสิ่งที่โจเอลรังเกียจและไม่ชอบใจ
ทว่าออราห์นักอึ้งในอากาศนี้ของเกริกมันวนเวียนอยู่รอบตัวเขาก็
จริง แต่มันกลับไม่ส่งผลต่อเขาเลยแม้แต่หน่อย คล้ายกับว่ามันกำลัง
ห่อหุ้มเหมือนเป็นฟองอากาศโปร่งแสงให้เขาได้หลบอยู่ในนั้นได้
อย่างสบายใจมากกว่า

นัยน์ตาสีครามเข้มเป็นประกายคู่นั้นจ้องมองแผ่นหลังกว้าง
อยู่นานหลายวินาที